

ΚΑΪΤΣΑ

Έκδοση των Απανταχού Καϊτσιωτών

ΕΔΡΑ: Πατησίων 4, Αθήνα 106 77 • Περίοδος Γ' - Χρόνος 13ος • Αριθμός Φύλλου 54 • Ιανουάριος - Φεβρουάριος - Μάρτιος 2005

Χωριανοί και συμπατριώτες, φίλες και φίλοι αναγνώστες

Πιστοί στην απόφαση της Τακτικής Γενικής Συνέλευσης που πραγματοποιήθηκε στις 24-10-04 στην Αθήνα, τροποποιούμε απ' αυτό το φύλλο το λογότυπο της Εφημερίδας μας.

Κρίνουμε καλό βέβαια να σας πούμε, πως παρ' ολίγο να μην καταστεί δυνατό να πραγματοποιήσουμε αυτό το θέλημα για λόγους καθαρά οικονομικούς.

Συγκεκριμένα τα πρώτα δεδομένα έλεγαν πως όταν μια εφημερίδα κυκλοφορήσει με νέο τίτλο, τα έξοδα αποστολής για τα πρώτα τέσσερα φύλλα (μέχρι να κατακυρωθεί η συνεχόμενη έκδοση της εφημερίδας απ' το Γραφείο Τύπου) ήταν εξ ολοκλήρου του ιδιοκτήτη της εφημερίδας. Τα έξοδα αυτά για το Σύλλογο μας με βάση τον αριθμό των φύλλων που αποστέλλουμε στα μέλη μας θα ανήρχετο στο ποσό των πέντε χιλιάδων Ευρώ περίπου. Οι δυσκολίες για το Σύλλογο θα ήταν ιδιαίτερες.

Τα εμπόδια ξεπεράστηκαν και είμαστε στην ευχάριστη θέση να υλοποιήσουμε το θέλημα που πέρασε μέσα από την ψήφο των περισσότερων μελών της υπόψη Συνέλευσης.

Οι τόσο κρίνουμε επίσης καλό να σας πούμε πως για μας δεν θεωρείται πρωτίστως σημαντικό το πώς θα τιτλοφορείται η εφημερίδα μας. Η αγάπη για το χωριό μας αγκαλιάζει και τις ΑΓΓΕΙΕΣ και την ΚΑΪΤΣΑ και τη ΜΑΚΡΥΠΡΑΧΗ.

Θεωρούμε όμως πολύ σημαντικό να έχει τη δυνατότητα ο αναγνώστης να διαβάζει μέσα από τις στήλες του μικρού αυτού δημοσιογραφικού μας οργάνου άρθρα και κείμενα, που να σέβονται την ψυχή και το νου του.

Προς τούτο, αγαπητοί συγχωριανοί, φίλες και φίλοι αναγνώστες ποιούμε το κατά δύναμη. Χωρίς πάθη και αδιαλλαξίες σεβόμενοι τις διαφορετικές εκτιμήσεις και επιλογές.

Οι «ΑΓΓΕΙΕΣ» έκλεισαν αυτό τον κύκλο των δυο και κάτι ετών με πολύ καλές κριτικές.

Ευχαριστούμε όσους μας τίμησαν με τα καλά τους λόγια, καθώς κι αυτούς που συνέβαλαν στο καλό περιεχόμενο της εφημερίδας, με σκέψεις, άρθρα, χρονογραφήματα, επικήδειους, λαϊκή παράδοση, χιούμορ, θέσεις, αντιθέσεις, φωτογραφίες, αναμνήσεις, νοσταλγίες κλπ.

Κάθε φύλλο της εφημερίδας του Συλλόγου μας από την πρώτη της έκδοση, χρόνια πριν, έχει τη δική του καταξίωση στη ροή του χρόνου. Πολλές φορές μπορεί να ταλαιπωρήθηκε ή και να ταλαιπώρησε στα σταυροδρόμια της θελησης, της αντιταράθεσης και της όποιας πολυκύμαντης ροής του χρόνου εντός του οποίου ανήσυχος περνάει ο Καϊτσιώτικος βίος ή ο βίος των Καϊτσιών, που θυμούνται, αξιώνουν, διεκδικούν, αντιπαρατίθενται, ελπίζουν, κερδίζουν, αγαπούν.

Κι είναι αλήθεια πως η εφημερίδα μας εκόλπωσε πάντα μια μικρή δημοσιογραφική σημαία, ωσάν μια άυρα, που προέρχεται γλυκιά και αρωματισμένη απ' τις ψηλές ραχούλες της Καϊτσας, δυνατή και ζειδωρος απ' την ύπαιθρο ζωή του χωριού μας.

Κάθε φορά όμως αναγεννάται απ' τα ερείπια πλήρης βέβαια ζωής, και επανέρχεται στην ευγενή κονίστρα των κοινών, για να αγωνιστεί τον αγώνα τον καλό και να υψώσει φωνή υπέρ των δικαιών αιτημάτων του τόπου μας.

Είναι όμως καιρός να κατανοηθεί πως μοναδικό μας καθήκον, όπως ξαναειπώθηκε δεν είναι η κριτική, η οποία πολλάκις φρονούμε είναι στείρα και περιττεύει αλλά η θετική συμβολή σε κάθε πατριωτική μας εκδήλωση. Αυτό εξ άλλου θεωρούμε συμβολή μας στο τοπικό αυτό δημοσιογραφικό όργανο, το οποίο εκτός των άλλων εμφανίζει και την τοπική πνευματική μας στάθμη.

Προς το σκοπό αυτό απευθυνόμαστε και προς κάθε πνευματική πρωτοπορεία του τόπου μας για να της υπενθυμίσουμε το χρέος της και να ζητήσουμε τη συμβολή της. Απευθυνόμαστε προς όσους πονούν πραγματικά τη γενέτειρα και πυρώνονται απ' την αληθινή φλόγα της Καϊτσιώτικης ανησυχίας. Προς όλους εκείνους που ξεκίνησαν με μοναδικό όπλο το καθαρό αγέρι του χωριού και άντλησαν απ' το ακένωτο οπλοστάσιο της ψυχής τους. Και να τους πούμε: δεν έχετε δικαίωμα να παραμενετείς απαθείς θεατές. Έντονα επιτακτική και πρωταρχική προβάλλει η παρουσία σας.

Η εφημερίδα του Συλλόγου γεννήθηκε, έζησε και θα ζήσει.

Είναι τιμή για την ΚΑΪΤΣΑ το γεγονός ότι σε πολλές εκδηλώσεις της πνευματικής μας ζωής έχει να επιδειξεις εκλεκτούς πνευματικούς ανθρώπους διαπρεπεις επιστήμονες, άξιους ανθρώπους, ικανούς νεούς, ώστε εύλογα να αναμένει τη συνέδρομή τους.

Τόσοι νέοι βραβεύονται κάθε χρόνο απ' τον αξιότιμο κι εκλεκτό συγχωριανό μας κ. Ιωάννη Δραγούνη με το «ΔΡΑΓΟΥΝΕΙΟ» Βραβείο.

Μήπως ήρθε ο καιρός να συμβάλλουν όλοι στην εφημερίδα και στο Σύλλογο;

Μ' αυτές τις διαπιστώσεις και αυτές τις σκέψεις ευχόμαστε σ' όλους καλό υπόλοιπο της Άνοιξης και ΚΑΛΗ ΑΝΑΣΤΑΣΗ

To Δ.Σ.

Άρθρο της Προέδρου ...Το παράπονο του γκιώνη

Μαγευτικό και κρύφιο του γκιώνη το παράπονο στη σιγαλιά της ανθοστόλιστης νύχτας του Απριλιού στο χωριό. Είναι μερικά πράγματα, που σαν τα ακούσεις, σαν τα βιώσεις δεν τα ξεχνάς με τίποτα.

Ένα απ' αυτά αγαπητοί συγχωριανοί, φίλες και φίλοι αναγνώστες είναι μια γλυκιά και παραπονεμένη φωνή, που φτάνει στ' αυτά μας ή στη θυμησή μας απ' τις πυκνές ανοιξιάτικες φυλλωσιές της ΚΑΪΤΣΑΣ.

Είναι το τραγούδι του πουλιού, που τραγουδάει τις νύχτες,. Το μονότονο και μελαγχολικό τραγούδι του γκιώνη.

Κάθε χρόνο την ίδια εποχή, μόλις σκαρφαλώσει στον ορίζοντα η Άνοιξη, κοντά στις μέρες του Πάσχα, ο γκιώνης θα φτερουγίσει στις κορφές του πλάτανου ή της αμυγδαλιάς, της βαρδακιάς, της ροδιάς ή όπου βρει απόκρυφο κλαδί να κρεμαστεί και αρχίζει το γλυκό παράπονό του.

Ποιος ξέρει από πού ταξίδεψε αυτός ο διαβατάρης, για νάρθει να γεμίσει τις σιωπηλές γύχτες στο χωριό και να ξυπνήσει στις ψυχές δύο σων βρεθούμε εκεί, άγνωστες συγκινήσεις.

Με τη φωνή του έχουν δεθεί χιλιάδες αναμνήσεις παιδικές και εικόνες, που πάντοτε προβάλλουν πλημμυρισμένες από χρώματα και φως.

Εκείνο το «γκιων! γκιων!» φτάνει λυπητερό και παραπονεμένο τις μέρες της Μεγάλης Εβδομάδας μέσα απ' τα ολόστητα και φουντωμένα κυπαρίσσια του Αη Νικόλα, να συμπληρώσει λες, το πένθιμο μοτίβο που αγκαλιάζει διάχυτο τις ψυχές νέων, γέρων και παιδιών που παν να προσκυνήσουν.

Την ώρα, που οι λαμπάδες του επιτάφιου κάνουν φωτεινότερη την αστρόφεγγη γύχτη του Απρίλι ή του Μάη, το κλάμα του γκιώνη σμίγει με το θρήνο για το θεϊκό πάθος σ' ένα γλυκύρυθμο ψαλμό και μ' ένα δοξαστικό «αλληλούια» ο πόνος ανεβαίνει στον ουρανό.

Ένας συσχετισμός της γλυκιάς νυκτωδίας του γκιώνη τον ίδιο καιρό, που ακούγονται οι νυχτερινές ψαλμωδίες για «τα πάθη τα άγια τα σεπτά», κάνει το νυχτοπούλι πιο αγαπητό κι ίως γι' αυτό θα πήρε και την ονομασία «αγιοπούλι».

Η λαϊκή παράδοση για κάθε τόπο ή χώρα απ' όπου περνά αυτός ο μελαγχολικός διαβατάρης, έχει πλέξει το δικό του θρύλο. Η πιο γνωστή στις Καϊτσιώτικες γιαγιαδες απ' όπου μέσω των παιδικών μας ακουσμάτων τη μεταφέρουμε, θέλει το Γκιώνη ένα οξύτυμο παλικάρι, που ζούσε με το γέρο πατέρα του και ένα μικρότερο αδελφό του, τον Αντώνη σ' ένα καλύβι στο δάσος. Αυτή η οικογένεια των ξωμάχων είχε αρκετά κοπάδια πρόβατα και δέκα κάτασπρα αγέρωχα άλογα. Μια σκοτεινή νύχτα μέσα στην άγρια χιονοθύελλα, ο Αντώνης έχασε το ένα απ' τ' άλογά τους. Τόσο πολύ κακοφάνηκε του Γκιώνη, ο χαμός του αλόγου και η αφροντισιά του αδελφού του, που όρμησε και τον σκότωσε.

Όμως αμέσως το μετάνιωσε. Θρηγεί μετά και ικετεύει το Θεό να τον κάνει πουλί, να πετάξει μακριά γιατί αισθάνεται αβάσταχτο τον καημό της συμφοράς. Κι ήταν τέτοια η ικεσία του, που ο Θεός τον σπλαχνίστηκε και τον έκανε πουλί.

Κάθεται τώρα στα κλαδιά και κλαίει τον αδελφό του. Με το «γκιων» φωνάζει τον Αντώνη και κρέμεται απ' το κλαδί μέχρι να στάξει αίμα από τη μύτη τ' αγιοπούλι. Σημάδι πως ο αδελφός παίρνει το αίμα πίσω και ησυχάζει.

Η εμφάνιση του γκιώνη κατά τις ησυχαστικές ώρες της νύχτας, ή καλύτερα η κρυφή παρουσία του μέσα στην πυκνότητα της φυλλωσιάς και του σκοταδιού είναι ένα μυστήριο που η φύση αρνιέται να μας αποκαλύψει. Ίσως γιατί το φυσικό αριστούργημα σιμώνει την τελειότητα, η οποία τεχνουργήθηκε με τέτοια σοφία, που κανείς δεν τολμά ν' αμφισβητήσει.

Μυστηρώδης η φωνή του γκιώνη ίσως να συμβολίζει την αιώνια τάση της ανθρώπινης ψυχής για τη νοσταλγία του παρελθόντος που ούσο κι αν είναι θλιβερό, είναι πάντα γνωστό μπροστά στο άδηλο και άγνωστο μέλλον.

Είναι η φωνή που μπορεί να περιμένει μιαν απόκριση στην ανατολή της Άνοιξης.

Κάποιου παράπονου κρυφού και μυστικού ο καημός που μέσα στα πυκνά σκοτάδια ζητάει ν' αναστηθεί.

ΚΑΛΗ ΑΝΑΣΤΑΣΗ

Χορηγοί Εφημερίδας: ΑΝΤΩΝΙΟΣ ΨΑΛΛΙΔΑΣ, ΙΩΑΝΝΗΣ ΔΕΛΛΗΣ, ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ ΨΑΛΛΙΔΑΣ

ΛΟΓΙΑ ΑΝΑΓΓΕΙΑΙΑ

Ειδήσεις - Σχόλια - Επικοινωνία

ΓΙΑ ΤΙΣ «Αγγείες» ΜΑΣ ΕΓΡΑΨΑΝ...

Ο συντοπίτης συγγραφέας κ. Αριστείδης Πετρόπουλος από το Θαυμακό μας έστειλε την παρακάτω επιστολή, την οποία δημοσιεύουμε και τον ευχαριστούμε ολόθερμα για τα καλά του λόγια.

Προς: Την εφημερίδα «Αγγείες»

Του Συλλόγου των Απανταχού Καϊτσιωτών Μακρυρράχης Φθιώτιδας.

Αγαπητή μου εφημερίδα «Αγγείες»

Με τις αναπτυξιακές σου πολιτιστικές σου προσπάθειες, με το τοπικό, αγωνιστικό, ενδιαφέρον των συντακτών σου, με τις αυθεντικές πληροφορίες τους, με τις σκέψεις, απόψεις - προτάσεις και την δραστηριότητα του «Συλλόγου των Απανταχού Καϊτσιωτών Μακρυρράχης Φθιώτιδας»:

Καταβάλεις τρανές προσπάθειες να συνδυάσεις την πνευματική ποικιλία, την ειδησιογραφία την ενημέρωση των Φθιωτών, φτιάχνοντας γιοφύρια επικοινωνίας πέρα απ' τα διάσελα της οροσειράς της Μακρυρράχης.

Διαβάζοντας το 9 φύλλο σου με σταχυολογημένα κείμενα σου στις σελίδες σου, δίνουν ανάγλυφη εικόνα της πονεμένης Ρωμιοσύνης, τις πάκρες, τις δοκιμασίες της και τα ανεκπλήρωτα οράματά της.

Θερμά συγχαρητήρια στην Συντακτική Επιτροπή και συνεργάτες σου. Εύχομαι μακρομέρευση στην έκδοσή σου και ευόδωση των σκοπών σου.

Με πατριωτικούς χαιρετισμούς

Αριστείδης Χρ. Πετρόπουλος

Επιτ. Πρόεδρος του Συλλόγου

των Απανταχού Θαυμακιωτών «Θαυμακός»

Επιστολή με καλά και επαινετικά λόγια για το περιεχόμενο των «Αγγείων» μας έστειλε και ο συντοπίτης μας από την Παναγιά κ. Δημήτριος Ζάχος. Ο ίδιος μας εξέφρασε την ειλικρινή του επιθυμία για την άμβλυνση της διαμάχης μεταξύ των συγχωριανών μας και των Αγοριανιών, που αφορά τις εδαφικές διεκδικήσεις. Τον ευχαριστούμε ιδιαίτερα και όλοι ελπίζουμε στην καλή και σωστή έκβαση αυτού του αγώνα.

Η ΓΕΝΙΚΗ ΣΥΝΕΛΕΥΣΗ ΚΑΙ ΤΟ ΚΑΤΑΣΤΑΤΙΚΟ ΤΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ ΜΑΣ

Πενήντα μέλη περίπου του Συλλόγου μας προσήλθαν στη Γενική Συνέλευση που πραγματοποιήθηκε στις 23-1-05 στην Αθήνα. Δεν υπήρξε απαρτία γι' αυτό και δεν ελήφθησαν αποφάσεις που να αφορούν στο Καταστατικό του Συλλόγου. Όμως, ας πούμε, δεν πειράζει. Η συγκέντρωση είχε και το θετικό της χαρακτήρα. Ανταλλάξαμε απόψεις ανάμεσα στον καφέ, στο αναψυκτικό, στα γλυκά και στα τυροπιτάκια τα οποία προσέφερε ο Σύλλογος και η συγχωριανή μας Κωνσταντία Μπισκανάκη (Γουρουύνα).

Όμως επιβάλλεται να σας πούμε, πως το καταστατικό χρειάζεται τροποποίηση σε αρκετά κατά την γνώμη μας σημεία, που πρέπει να προκύψει από μια μέλλουσα Γενική Συνέλευση.

Ο συγχωριανός μας κ. Ηρακλής Κουτρούμπας, ο οποίος παρευρέθη στην τελευταία συνέλευση και που διατελεί και Δημ. Σύμβουλος στο Γαλαξίδι, όπου διαμένει, με αφορμή τα λεχθέντα στη συνέλευση, μας έστειλε προτάσεις, τροποποίησης του καταστατικού, που είναι αποτέλεσμα ιδιαίτερης επιμέλειας. Τον ευχαριστούμε και ελπίζουμε η επόμενη γενική συνέλευση να συγκεντρώσει τον αριθμό των μελών για τη συζήτηση και τις αποφάσεις που αφορούν το υπόψη θέμα.

ΤΑ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΑ ΤΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ

Ημερολόγιο τούχου εξέδωσε ο Σύλλογος μας με παλιές και νέες φωτογραφίες της Καϊτσας ή των Καϊτσιωτών.

Το Δ.Σ. του Συλλόγου ευχαριστούμε τους Βασίλειο Δράμαλη - Παναγώτη Μελισσά, Αλεξάνδρα Τσίτσιου - Χαντζηαργύρη, Δημήτριο Δασκαλόπουλο και Μαίρη Αργύρη, που ήταν ο Χορηγοί του ημερολογίου.

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ ΤΟΥ Τ.Σ. ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ ΜΑΣ ΣΤΗΡΙΖΕΙ ΤΟ ΣΥΛΛΟΓΟ

Ο κ. Γεώργιος Μόσχος, πρόεδρος του Τ.Σ. του χωριού μας είναι παρών, παρά τις αυξημένες του υποχρεώσεις (τώρα και πρόεδρος

Δημοτικού Συμβουλίου. Βλέπε αλλη στήλη) σε κάθε κάλεσμα ή εκδήλωση του Συλλόγου μας. Ήταν εκεί και στην τελευταία γενική συνέλευση του Συλλόγου μας μαζί με τον πρόεδρο του Πολιτιστικού Οργανισμού και πρώην Αντιδήμαρχο Δ. Ξυνιάδος κ. Δημήτριο Καρέλλη. Ενημέρωσαν τους παρευρισκόμενους για τα δρώμενα στο ΔΗΜΟ.

Οι εκτιμήσεις ένεκα της ενημέρωσης; Ενδιαφέρουσες! Θέλουμε να σας πούμε, πως ο κ. Γεώργιος Μόσχος τολμά. Χρειάζεται συμπαράσταση.

ΠΟΙΟΣ ΕΜΠΟΔΙΖΕΙ ΤΗ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ ΤΟΥ ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΟΥ ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΥ ΣΤΟ ΔΗΜΟ ΜΑΣ;

Όπως αναφέραμε και σε προηγούμενο φύλλο έχει ιδρυθεί στο Δ. Ξυνιάδος Πολιτιστικός Οργανισμός από το 2000. Τα χρήματα ανά έτος προς αξιοποίηση, αρκετά. Αξιοποιημένα; Εξ όσων γνωρίζει η πρόεδρος του Συλλόγου μας, που αποτελεί διορισμένο μέλος του Δ.Σ. του Οργανισμού, μηδέν.

Ο Πρόεδρος του Πολιτιστικού Οργανισμού, κ. Δ. Καρέλλης φαίνεται να αγωνία για την καθυστέρηση ενεργοποίησης των δραστηριοτήτων του Οργανισμού.

Τί συμβαίνει; Ποιος τον εμποδίζει; Ένα συμβούλιο των μελών του Δ.Σ. του Οργανισμού δεν προαναγγέλλεται απ' την προηγούμενη για την επόμενη αγαπητοί κύριοι του Δήμου. Και μάλιστα αν αυτό πραγματοποιείται μια φορά στα δυο, ας πούμε, χρόνια. Κι ακόμη αν τα μέλη ζουν ώρες τρεις μακριά απ' τον τόπο διεξαγωγής του Συμβουλίου. Αφού μας κάνατε την τιμή να μας διορίσετε θέλουμε να είμαστε εκεί. Ν' ακούσουμε, να πούμε, να συμμετάσχουμε, να μην αποκλειστούμε.

ΣΕ ΕΞΕΛΙΞΗ Η ΑΠΟΤΕΡΜΑΤΩΣΗ

Επιτροπή αποτερμάτωσης (διαδικασία καθορισμού ορίων) έχει συσταθεί για το επίμαχο θέμα, που ταλαιπωρεί ΚΑΪΤΣΙΩΤΕΣ και ΑΓΟΡΙΑΝΙΤΕΣ. Στην επιτροπή συμμετέχει ο συγχωριανός μας κ. ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΚΑΡΑΪΣΚΟΣ, ως εκπρόσωπος του Δήμου, ο οποίος για το συγκεκριμένο θέμα αγωνίζεται ιδιαίτερα τελευταία σε συνεργασία με άλλους συγχωριανούς μας.

Ελπίζουμε όπως μας διαβεβαίωσε ο ίδιος σύντομα «το νερό να μπει στο αυλάκι». Περισσότερα λέει αμέσως παρακάτω ο ίδιος.

Όμως οι εξ Αγόριανης γείτονές μας δεν επιθυμούν να συμμετάσχουν στην εν λόγω επιτροπή. Άραγε γιατί;

Ο ΚΟΥΜΑΡΟΣ

Σχετικά με το «Ζήτημα Κούμαρος» το οποίο αριθμεί φέτος 123 χρόνια και το οποίο ενδιαφέρει και αγγίζει όλους τους Καϊτσιώτες (και όχι μόνο), επειδή πολλοί σε ερωτήσεις και συζητήσεις αγωνιούν και ενδιαφέρονται για την πορεία και την εξέλιξη του όλου θέματος και επειδή συμβαίνει να ασχολούμασι με αυτό πολύ έντονα και συνέχεια επί ενάμισι χρόνο τώρα, πληροφοριακά σημειώνων τα παρακάτω:

Ήδη μετά την ανακάλυψη γηγεράφων σχετικών με τη θέμα και μετά τα συνεχή έγγραφά μου, με τα οποία αποδείχνονταν η αλήθεια της όλης υπόθεσης, ΑΝΑΚΛΗΘΗΚΕ από 11-10-2004 η Απόφαση του Γενικού Γραμματέα της Περιφέρειας Στερεάς Ελλάδας με την οποία ως σύνορο των κτημάτων Καϊτσης και Αγόριανης καθορίζονταν το ποτάμι ΠΕΝΤΑΜΥΛΗΣ (που λανθασμένα έχει βαφτιστεί ΟΝΟΧΩΝΑΣ).

Την περίοδο αυτή βρίσκεται σε εξέλιξη η διαδικασία του λεγόμενου Εξωτερικού Αποτερματισμού και Οροθέτησης για τον καθορισμό των Ιδιοκτησιακών Ορίων που διενεργείται από 3/μελή Επιτροπή στην οποία συμμετέχω και εγώ ως εκπρόσωπος του Δήμου Ξυνιάδας.

Η διαδικασία αυτή που έχει αρχίσει εδώ και 6 μήνες περίπου είναι χρονοβόρος αλλά δίνει οριστική λύση στο ζήτημα.

Σε δεύτερο βαθμό η Επιτροπή διενεργεί τις εργασίες της με Πρόεδρο τον Προϊστάμενο του Πρωτοδικείου Λαμίας.

Τα μέλη της Επιτροπής έχουν προχωρήσει και συνεχίζουν την εξαντλητική μελέτη των στοιχείων του ογκώδους φακέλου της υπόθεσης (Συμβόλαια αγοραπωλησιών, Εκθέσεις Υπηρεσιακών Αρχών, Αποφάσεις Δικαστικών Αρχών μέχρι και του Συμβουλίου της Επικρατείας και του Αρείου Πάγου, Υπομνήματα κλπ.) με σκοπό να εξιχνιαστεί αυτή πλήρως και να αποδοθεί ΤΟ ΔΙΚΙΟ δια της ΑΛΗΘΕΙΑΣ στην πλευρά που της ανήκει...

Κάθε νεότερο στοιχείο θα παρουσιάζεται για ενημέρωση στα επόμενα φύλλα.

Αθήνα, 26 Ιανουαρίου 2005
ΝΙΚΟΣ Ι. ΚΑΡΑΪΣΚΟΣ, ΓΕΩΠΟΝΟΣ

ΕΡΜΗΣ: Μεσιτικό γραφείο για γρήγορα αποτελέσματα

Εδώ και τέσσερα περίπου χρόνια ιδρύθηκε και λειτουργεί στα Κ. Πατήσια, Παρασκευοπούλου 138 το μεσιτικό γραφείο της συγχωριανής

ΛΟΓΙΑ ΑΝΑΓΓΕΙΑΙΑ

Ειδήσεις - Σχόλια - Επικοινωνία

μας κ. Γεωργίας Ι. Παπαδοκοτσώλη. Υπό ίδρυση, μάθαμε, και νέο μεσιτικό της ίδιας στα βόρεια προάστια. Η Γεωργία –έξυπνη, δραστήρια, ταχύτατη– εξυπηρετεί με ευγένεια πολλούς πελάτες της, χωριανούς ή μη. Για την εξυπηρέτησή σας, επισκεφτείτε την, αφού την καλέσετε στα τηλέφωνα **210-8225522 ή 6946486755**.

- Γεωργία, πάντα δραστήρια και καλές δουλειές, με υγεία και χαρά.

ΕΝΑ ΔΕΛΤΙΟ ΤΥΠΟΥ

Απ' το γραφείο του κ. Δ. Ν. Αλαμπάνου ήρθε με Fax στο γραφείο μας Δελτίο Τύπου, στο οποίο αναφέρεται:

Αθήνα 9 Μαρτίου 2005

ΔΕΛΤΙΟ ΤΥΠΟΥ

Αρχίζει η κατασκευή του μεγαλύτερου Αναπτυξιακού έργου του Νομού μας, που αφορά την άρδευση 72.000 στρεμμάτων των χωριών του Δήμου Θεσσαλιώτιδος - Δομοκού από το φράγμα του Σμοκόβου.

Ας σημειωθεί ότι κάθε συζήτηση πριν από το Σεπτέμβριο του 2003 (οπότε έγινε σχετική ανακοίνωσή μου) για το έργο αυτό, εθεωρείτο ουτοπική. Όμως ύστερα από συντονισμένες πρωτοβουλίες και προσπάθειές μου δημοπρατήθηκε στις 3 Δεκεμβρίου 2003.

Πρόσφατα κατακυρώθηκε η κατασκευή του έργου από τις αρμόδιες υπηρεσίες του ΥΠΕΧΩΔΕ, σε ανάδοχο κατασκευαστική εταιρεία και σύντομα ξεκινούν οι εργασίες κατασκευής του έργου. Ενός έργου ελπίδας πνοής, ζωής κι ανάπτυξης για τους συμπολίτες μας των χωριών του Δήμου Θεσσαλιώτιδας - Δομοκού.

ΠΡΟΕΔΡΟΣ ΔΗΜΟΤΙΚΟΥ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ Ο κ. ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΜΟΣΧΟΣ

Έντεκα (11) στους δεκαεπτά (17) Δημοτικούς Συμβούλους του Δ. Ξυνιάδος δεν στήριξαν την υποψηφιότητα που πρότεινε ο Δήμαρχος Ξυνιάδος κ. Γεώργιος Τσιαγκλάνης για νέο Πρόεδρο του Δημοτικού Συμβουλίου για τη διετία 2005-2006.

Στο απόστασμα του πρακτικού αριθμ. 1/2-005 του Δημοτικού Συμβουλίου του Δήμου Ξυνιάδος «περί εκλογής ΠΡΟΕΔΡΟΥ - ΑΝΤΙΠΡΟΕΔΡΟΥ ΚΑΙ ΓΡΑΜΜΑΤΕΑ ΤΟΥ Δ.Σ. για τη διετία 2005 - 2006» διαβάζουμε. «Στο σημείο αυτό προτάθηκε από το Δήμαρχο για Πρόεδρος του Δημοτικού Συμβουλίου ο Δ. Σύμβουλος κ. ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΑΣ ΚΩΝ/ΝΟΣ και αυτοπροτάθηκε ο Δ. Σύμβουλος κ. ΜΟΣΧΟΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ».

Έγινε μυστική ψηφοφορία και κατά τη διαλογή βρέθηκαν δεκαεπτά έγκυρα ψηφοδέλτια.

Έντεκα με σταυρό προτίμησης στον κ. ΜΟΣΧΟ ΓΕΩΡΓΙΟ και έξι με σταυρό προτίμησης στον κ. ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΑ ΚΩΝ/ΝΟ.

Νέος αντιπρόεδρος του Δ.Σ. εξελέγη ο κ. ΚΑΡΑΜΗΤΡΟΣ ΚΩΝ/ΝΟΣ με δέκα ψήφους και νέος γραμματέας ο κ. ΑΠΟΣΤΟΛΟΠΟΥΛΟΣ ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ με έντεκα ψήφους.

Συγχαρητήρια κ. Πρόεδρε και με το καλό.

Συγχαρητήρια κ.κ. Αντιπρόεδρε και Γραμματέα και με το καλό επίσης.

Πολλά διαβάσαμε στον Τύπο της Λαμίας για τη δύσκολη θέση που βρέθηκε ο κ. Δήμαρχος.

Πολλά επίσης είδαμε και για την άποψη του κ. Δήμαρχου.

Όλοι βγάλαμε τα συμπεράσματά μας.

ΕΧΟΥΜΕ ΠΟΛΛΑ ΝΑ ΠΟΥΜΕ ΓΙΑ ΤΟ ΔΗΜΟ ΞΥΝΙΑΔΟΣ...

Πολύς έπαινος, ιδιαίτερες τιμητικές μνείες και μεγάλη στήριξη από την εφημερίδα «Καθημερινή Φθιώτιδα» στις 9-3-05 στο Δήμαρχο Ξυνιάδος κ. Γεώργιο Τσιαγκλάνη, με το άρθρο «το αυτοδιοικητικό πρότυπο Γεώργιος Τσιαγκλάνης» κι ύστερα λίβελοι εναντίον έντεκα Δημοτικών Συμβούλων του ίδιου Δήμου.

Ποιος το υπογράφει; Δεν ξέρουμε. Ξέρουμε όμως καλά, όπως όλοι άλλωστε, πως όποιος έχει το θάρρος να προτείνει «διαβάσματα» και μάλιστα τέτοια, που χρήζουν αντιλόγου, πρέπει νάχει και την ανδρεία να δηλώνει και την ονοματάρια της ή το ονοματάκι του.

Ας υποθέσουμε λοιπόν πως τα στοιχεία, που αναφέρονται στο υπόψη άρθρο είναι αποτέλεσμα δημοσιογραφικού ενδιαφέροντος της εφημερίδας ύστερα απ' όσα προέκυψαν, γράφτηκαν κι ακούστηκαν μετά τις συνεδριάσεις του Δημοτικού Συμβουλίου του ΔΗΜΟΥ ΞΥΝΙΑΔΟΣ για ανάδειξη νέου Προέδρου, Αντιπροέδρου, Γραμματέως του Δ.Σ. και Διαδημοτικής Επιτροπής, για τη διετία 2005-2006.

Τους έντεκα Δημοτικούς Συμβούλους, που όπως γράφεται στο άρθρο «σηκώσαμε μπαϊράκι» τους ρώτησε κανείς; Ο καθένας αγαπητοί μου είχαμε ενδιαφέροντα πράγματα να σας πούμε.

Στο χωριό μου λένε, πως «άμα κάποιος φύγει απ' το μαντρί, τον τρώει ο λύκος». Αν όμως φύγουν οι περισσότεροι απ' το μαντρί, αδυνατίζει η αντίσταση της πόρτας του μαντριού και κινδυνεύει να τη ρίξει ο λύκος και να φάει τους πέντε-έξι, που απομείνανε.

Πρώτα - πρώτα ήθελα να ξαναπάω κι από δω στον κ. Δήμαρχο, πως οι ΚΑΪΤΣΙΩΤΕΣ δεν είμαστε «ραχλο Καϊτσιώτες» όπως συχνάκις μας αποκαλεί, ούτε οι δημότες των άλλων τοπικών διαμερισμάτων ανυποψίαστοι όπως ίσως νομίζει, αλλά έχουμε φωνή, έχουμε άποψη κι όσο μπορούμε το αποδεικνύουμε. Κι απ' ότι φάίνεται αρκετά μπορούμε.

Υστερά αγαπητοί μου, πρέπει να σας πω, πως διαφώνησα πολλάκις με τις σκέψεις του κ. Δήμαρχου. Εξ αλλού η πορεία της συνεργασίας, δείχνει την αποδοχή. Έτσι λοιπόν άσκησα με τόλμη το δημοκρατικό μου δικαίωμα και έθεσα εαυτόν υποψήφιο πρόσεδρο του Δημοτικού Συμβουλίου. Όπως γνωρίζαμε και όπως αποδείχθηκε υπήρχαν πολλοί Σύμβουλοι, που διαφωνούσαν με τις σκέψεις του Δημάρχου. Έντεκα στους δεκαεπτά. Την ψήφο αυτών εισέπραξα στη συγκεκριμένη Συνεδρίαση και τους ευχαριστώ.

Μετά την τελευταία εξέλιξη, που υπήρξε καθόλα δημοκρατική «περι πολλών μεριμνώνται και τυρβάζονται», όπως πολλοί παρακολουθείτε. Όμως η δημοκρατία αγαπητοί μου «δεν στιγματίζει» όπως αναφέρεται στο εν λόγω άρθρο, ούτε «προδίδει», ούτε «απαραδεχτεί» ούτε στερείται «μπέσσας», αντίθετα μεσουρανεί, αποτελματώνει, ενδυναμώνει, προάγει.

Όλοι είμαστε πατριώτες και όλοι θέλουμε το καλό του τόπου μας. Γι' αυτό επωιζόμενοι την ευθύνη που μας έδωσαν με την ψήφο τους οι συμπατριώτες μας, εμείς προτείνουμε κι απ' αυτό το σημείο στους άσκοπα κι ανάτια κατηγόρους μας: Ελάτε να συνεργαστούμε για την πρώθηση των συμφερόντων του Δήμου μας κι αφήστε τις κόντρες σκοπιμότητας.

Δεν υπάρχουν «ετερόκλητες συμμαχίες», όπως διαβάσαμε σε άλλη εφημερίδα ούτε στην περίπτωσή μας «φυσικοί ηγέτες της κόντρας».

Απλά είναι καλό κάποτε όλοι να καταλάβουμε πως η νίκη και η ήττα, ανάλογα με τις πράξεις, μπορούν να αγκαλιάσουν τους ίδιους ανθρώπους.

Το ζητούμενο είναι απ' όλα να κερδίζεις για το καλό του τόπου!..
Αυτά προς το παρόν...

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΜΟΣΧΟΣ
Πρόεδρος Τοπικού Συμβουλίου ΜΑΚΡΥΡΡΑΧΗΣ
και Δημοτικού Συμβουλίου Δ. ΞΥΝΙΑΔΟΣ

ΚΑΙΝΟΥΡΙΑ ΠΟΙΗΤΙΚΗ ΣΥΛΛΟΓΗ ΤΟΥ ΗΡΑΚΛΗ ΚΑΡΥΩΤΗ

Ο Ομβριακίτης ποιητής κ. Ηρακλής Καρυώτης το χειμώνα του 2004 εξέδωσε την καινούρια του ποιητική συλλογή με τίτλο: «ΤΑ ΧΡΥΖΑΝΘΕΜΑ ΤΟΥ ΟΚΤΩΒΡΗ».

Λυρισμό και σεβασμό στον αναγνώστη εμφανίζει ο ποιητής την ώρα που επενδύει με λέξεις την έμπνευσή του. Και τη μοιράζεται μαζί μας. Τον ευχαριστούμε, ως αναγνώστες και ως συντοπίτες του.

Ενδεικτικά δημοσιεύουμε.

....Είσαι μια δροσοσταλίδα
στα ματόκλαδα ενός ρόδου,
μια χαρούμενη νότα
στην παθητική συμφωνία του κόσμου,
άμποτε...
να θυμάσαι τα χρυσάνθεμα των δειλινών μου
στην ερχόμενη χιλιετία.

ΠΡΑΚΑΗΣ ΚΑΡΥΩΤΗΣ
**Τα χρυσάνθεμα
του Οκτώβρη**

ΕΚΔΟΣΙΣ ΑΡΣΕΝΙΔΗ

ΒΟΗΘΗΣΤΕ ΣΤΗΝ ΑΓΙΟΓΡΑΦΗΣΗ ΤΩΝ ΕΚΚΛΗΣΙΩΝ ΜΑΣ

Ο Άγιος Νικόλαος και το μοναστήρι του Αγίου Πολυκάρπου στο χωριό μας χρειάζονται αγιογράφιση. Αναζητούνται πρωτοβουλίες και προσφορές. Ο παπα-Δημήτρης είναι πάντα συνεργάσιμος.

Μέσω του Συλλόγου μας ο συγχωριανός μας ο κ. Γεώργιος Ιωαννίδης έστειλε μια εικόνα της «Κοιμήσεως της Θεοτόκου» για τον Άγιο Νικόλα. Ας κάνουμε όλοι ότι μπορούμε. Οι εκλησίες περιμένουν

ΑΠΟ ΤΟ ΧΡΟΝΟ ΜΕ ΑΓΑΠΗ

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

- ◆ Το 1825 ένας γάλλος στρατηγός είπε στο Μαιροκορδάτο:
 - Περίεργο πράμα! Περισσότερο μιλούμε εμείς στο Παρίσι για τα Ελληνικά ζητήματα παρά εσείς εδώ.
 - Κι ο Έλληνας πολιτικός απήντησε:
 - Αυτό συμβαίνει. Γιατί τα λόγια είναι ευκολότερα από τα έργα.

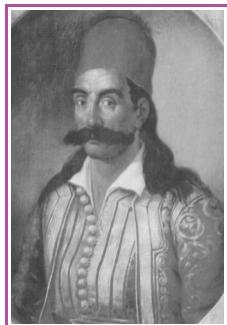
Προυσσού ο Καραϊσκάκης, είπε να κάνει ένα τάμα στην Παναγιά για να τον γειάνει.

– Δεν έχω άλλο απ' το μουλάρι μου, Παναγίτσα μου, είπε. Το δίνω μ' όλη μου την ψυχή.

Πέρασαν λίγες ημέρες κι άρχισε να νοιάθει καλύτερα. Αργότερα καθώς έφευγε απ' το μοναστήρι, δεν κρατήθηκε και χωρατατζής όπως ήταν κοίταξε τη θαυματουργό εικόνα της Προυσσιώτισσας και είπε:

– Πού νάξερα πως ήθελες το μουλάρι για να με γειάνης, Παναγίτσα μου; Θα στόδινα νωρίτερα.

Σημείωση: (Την εικόνα της Παναγιάς της Προυσσιώτισσας ο πιστός Καραϊσκάκης την ασήμωσε, γεγονός που μνημονεύεται με σχετική επιγραφή πάνω στην εικόνα. Γι' αυτό το παραπάνω ανέκδοτο δεν φαίνεται να αληθεύει).

ΔΗΜΟΤΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΤΩΡΑ ΕΙΝΑΙ ΜΑΗΣ ΚΙ ΑΝΟΙΞΗ

Τώρα είναι Μάης κι άνοιξη, τώρα 'ναι καλοκαίρι που παίρνει ο νιος τα βόιδια του και πάει στο χωράφι. Πάιρνει κι η κόρη το ψωμί, το πάει του ζευγολάτη. Κι εκεί πιάνουν το φίλημα και πιάνουν τα παιγνίδια. κι αφήκαν τα βοϊδάκια τους ολημερίς ζεμένα. Γυρίζει ο Μαύρος στο ζυγό και λέει του Μελίσση:

- Ρε καμένε μου Μελίσση,
- δεν είν' και για μας μια κρίση;

ΤΩΡΑ ΕΙΝ' ΑΠΡΙΛΗΣ ΚΑΙ ΧΑΡΑ

Τώρα είν' Απρίλης και χαρά, τώρα είναι καλοκαίρι το λεν' τ' αηδόνια στα κλαδιά, κι ο πέρδικες στα πλάγια το λεν' κι οι κούκοι στα ψηλά, ψηλά στα καταράχια παν' τα κοπάδια στα βουνά να ξεκαλοκαιριάσουν, κι από κοντά οι τσοπάνηδες βαρώντας τη φλογέρα να τα τυροκομήσουν και τη νομή να βγάλουν και να γιορτάσουν τ' αγι Γιωργιού, να ρίξουν στο σημάδι.

ΚΥΡΑ ΕΧΕΙΣ ΟΜΟΡΦΟ ΜΙΚΡΟ

Κυρά έχεις όμορφο μικρό, στο μόσχο αναθρεμμένο, το λούζουν, το στολίζουνε στο δάσκαλο το στέλνεις, το καρτεράει ο δάσκαλος με μια χρυσή βεργούλα το καρτεράει η δασκάλισσα με δυο κλωνάρια μόσχο. - Παιδί μου, που είν' τα γράμματα, παιδί μου που είν' ο νους σου;

- Τα γράμματα είναι στο χαρτί κι οι νους μου πέρα δέρνει,

πέρα στις νιες τις όμορφες, πέρα στις μαυρομάτες πόχουν τα μάτια σαν ελιά, τα φρύδια σα γαϊτάνι.

ΞΑΝΘΗ ΚΟΡΗ ΚΟΙΜΗΘΗΚΕ

Ξανθή κόρη κοιμήθηκε σε μια μηλιά από κάτω

κι από ταχιά σηκώθηκε σα μήλο μαραμένο. Βρίσκει τον κόρφο τσ' ανοιχτό, τ' αχείλι φιλημένο ψιλή φωνήσα εβγαλε όσο κι αν εδινόταν:

- Κορίτσια μην κοιμόσαστε, σε περιβόλια μέσα,

τώρα εσηκώθη η λεβεντιά και περπατάει τη νύχτα.

ΕΛΛΗΝΙΚΕΣ ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

- ◆ Έχασε η πόλη γάιδαρο και η Βενετιά βελόνι.
- ◆ Όταν αρχίζεις μια δουλειά, να τηνε τελειώνεις.
- ◆ Ό,τι βρέχει ο ουρανός η γη τα καταπίνει.
- ◆ Αν βρέξει Απρίλης δυο νερά κι ο Μάης άλλο ένα χαρά σε κείνο το ζευγά που 'χει πολλά σπαρμένα.
- ◆ Σιγά τον πολυέλαιο να μη σβηστούν τα φώτα.
- ◆ Τ' αμπέλι θέλει αμπελουργό και το καράβι ναύτη.
- ◆ Αν τους γονείς σου δεν τιμάς, ποιος θα τιμήσει εσένα;
- ◆ Όποιος βαστά τη γλώσσα του, σώζει την κεφαλή του.
- ◆ Ο τόπος είναι απλόχωρος και ο λωλός στενόχωρος.
- ◆ Όποιος πονηρεύεται στο τέλος ξιλοθρεύεται.

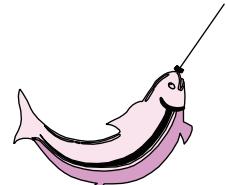
ΕΤΣΙ ΑΝΤΕΞΑΝ ΣΤΟ ΧΡΟΝΟ

— «Αλα-Μπουρνέζικα» μιλάς;

Τα Μπουρνέζικα ήταν η γλώσσα μιας φυλής του Σουδάν, η οποία έφτασε στην Ελλάδα μαζί με τα Τούρκικα στρατεύματα. Κανένας Έλληνας φυσικά δεν την καταλάβαινε. Σήμερα αν κάποιος ομιλεί π.χ. μια τοπική ελληνική διάλεκτο, που ο άλλος δεν την καταλαβαίνει τον ρωτά: «Αλα-Μπουρνέζικα» μιλάς;

— Έπιασα λαθράκι...

Το λαθράκι είναι ψάρι που ψαρεύεται πολύ δύσκολα και μάλιστα σε θολά νερά. Έτσι αν εξασφαλίσουμε μια δημοσιογραφική επιτυχία ή πληροφορηθούμε κάτι, που ήταν ιδιαίτερα δύσκολο να συμβεί λέμε με ικανοποίηση: «Έπιασα λαθράκι».

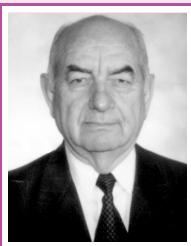
ΝΤΟΠΙΟΛΑΛΙΕΣ ΦΡΑΣΕΙΣ ΚΑΙ ΠΑΡΑΦΡΑΣΕΙΣ

- ◆ Ήρθε «λάχα - λούχα»: Ήρθε με την ψυχή στο στόμα.
- ◆ Κάτσε να κόψουμε κανιά «σιούτα»: Κάτσε να πούμε κανένα ψέμα.
- ◆ Η γίδα η «σιούτα»: Η κατσίκα χωρίς κέρατα.
- ◆ Αυτή είναι «παστρικά»: Αυτή είναι καθαρή.
- ◆ Έφτιαξες βλογιές: Έφτιαξες λειτουργιές;
- ◆ Αυτοί τόχαν «διάφορο»: Αυτοί δεν πήραν χαμπάρι.
- ◆ Αυτό τα αρνή δεν ήταν «χαϊρικό»: Δεν ήταν της προκοπής.
- ◆ Ψυχοπιάστηκα: Πέτυχα κατάπαυση της πείνας.
- ◆ Πάμε· αβγάτισαν τα σύννεφα: Πάμε! Αυξήθηκαν τα σύννεφα.

E. Οικονόμου

ΑΝΟΙΞΗ ΚΑΙ ΑΝΑΣΤΑΣΗ

Tου κ. Δημητρίου Γ. Κουτρούμπα

Αναπόσπαστα έχει συνδεθεί η όμορφη εποχή της άνοιξης με το μεγαλύτερο θαύμα της Χριστιανούνης, την Ανάσταση του Χριστού. Καθώς προχωρεί η ωραία αυτή εποχή της άνοιξης και υποχωρούν τα κρύα του χειμώνα, αρχίζει η φύση γύρω μας να οργιάζει και να ντύνεται η γη με το πράσινο και ολάνθιστο φόρεμά της. Τα πουλιά διασχίζουν χαρούμενα τη γλυκιά ατμόσφαιρα και με τα χελιδόνια, που μόλις επέστρεψαν, μαγεύουν την ακού μας με τα τερετίσματα και τα γοητευτικά κελαδήματά τους. Και άνθρωποι, νέοι και γέροι, βγαίνουν από το «καβουόκι» τους βλέποντας κάποιες ελπίδες τους ν' αναπτερώνονται για υγεία, για μακροβιότητα, για ευτυχία και αιωνιότητα.

Μπροστά στο ξύπνημα της φύσης σκιρτάει και χοροπηδάει και η κουρασμένη μας από την άγρια βιοπάλη καρδιά.

Μαζί όμως με τα σκιρτήματα, που αισθανόμαστε από το θράσεμα της ανοιξιάτικης φύσης, βλέπουμε να ξυπνούν και να πτερυγίζουν μέσα μας και κάποιες απόμακρες φωνές και κλήσεις μιας άλλης απόκοσμης ζωής μακριά από τις επίγειες μέριμνες, μακριά από τα καθημερινά προβλήματα, τις θλίψεις και το θάνατο.

Κι σκιρτά η καρδιά μας από μια γλυκιά προσμονή, από ρομαντικά πτερυγίσματα και απόκοσμες χαρές.

Και όσο πλησιάζει το Πάσχα, η μεγάλη αυτή γιορτή της Χριστιανούνης, τόσο και δυναμώνουν μέσα μας τα χαροποιά αυτά συναισθήματα. Είναι, βλέπετε, και το μεγάλο, το μέγιστο αυτό μήνυμα της πίστης μας, ότι με την Ανάσταση του Χριστού νικήθηκε για τους πιστούς και ο αιώνιος εχθρός του ανθρώπου, ο θάνατος. Θριαμβευτικά ακούγεται η ιαχή: «Χριστός ανέστη εκ νεκρών, θανάτω θάνατον πατήσας....»

Και εμείς, σκορπισμένοι στις πολιτείες και στα διάφορα αστικά κέντρα, ανυπομονούμε. Αχ! πότε θάρθει το Πάσχα, το κορύφωμα της άνοιξης, να επιστρέψουμε για λίγες μέρες εκεί στη γλυκιά πατρίδα, τη γενέτειρα γη! Να συναντηθούμε με τους δικούς μας και τους παιδικούς φίλους. Να εκδηλώσουμε την άφατη χαρά μας.

Ν' ανταλλάξουμε εγκάρδιες ευχές. Να βαδίσουμε τα παλιά γνώριμα δρομάκια. Να πάμε στη νοσταλγική Εκκλησία και να ακούσουμε τη νικηφόρα ιαχή: Χριστός Ανέστη.

Είναι πραγματικά μεγάλος σταθμός στην ρουτίνα της ζωής μας η γιορτή της Αναστάσεως και οι χαρές του Πάσχα μέσα στην άνοιξη. Δίχως το γεγονός αυτό η ζωή μας θα ήταν μια «μακρά οδός απανδόχευτος», όπως έλεγαν και οι αρχαίοι μας πρόγονοι.

Οι πασχαλινές διακοπές, η αναζωπύρωση των νοσταλγικών αναμνήσεων, η ανανέωση των ψυχικών και σωματικών δυνάμεων, οι συγγενείς, οι χαρές και τόσα άλλα συνδέονται με την άνοιξη και την Ανάσταση.

Εδώ ταιριάζουν οι στίχοι:

«Άνοιξη μπήκε για καλά κι η θάλασσα παιζογελά κι η πασχαλιά ευωδάζει και ο Χριστός μας προσκαλεύει για της αγάπης το φιλί.

Η ΠΕΤΡΙΝΗ ΓΕΦΥΡΑ ΤΟΥ ΠΕΝΤΑΜΥΛΗ

ΤΟΥ ΝΙΚΟΥ ΚΑΡΑΪΣΚΟΥ - ΓΕΩΠΟΝΟΥ

Με συγκίνηση και σεβασμό, αγαλλίαση και θαυμασμό βλέπει ο Καϊτσιώτης επισκέπτης, και όχι μόνο, την περίφημη και αγέρωχη ΠΕΤΡΙΝΗ ΓΕΦΥΡΑ, τη ΓΕΦΥΡΑ ΤΟΥ ΠΕΝΤΑΜΥΛΗ εκεί κάτω στα «Πενταμύλια», λίγο πιο πέρα από τα Ιαματικά Λουτρά Καϊτσης, όρθια και καμαρωτή, παρά του ότι κουβαλάει στις Καμάρες της ζωής τριών αιώνων περίποι, όπως φαίνεται στο έγγραφο του Υπουργείου Πολιτισμού που δημοσιεύεται σε διπλανή στήλη.

Χαίρεσαι, χαμογελάς, μιλάς ή και παραμιλάς, αγάλλεται η ψυχή σου κοιτάζοντας αχόρταγα τη ΓΕΦΥΡΑ αυτή, τη γύρω φύση, αλλά και το νερό του ΠΕΝΤΑΜΥΛΗ, που έρχεται από την άλλοτε Λίμνη Δαουκλή ή Ξυνιάδας, να κυλάει ορμητικά και να χορηγήσει περνώντας το από κάτω της κάνοντας τα διάφορα σκέρτσα του.

Και με όλα αυτά απορροφίσαι τόσο πολύ που δε σου κάνει καρδιά να ξεκολλήσεις από εκεί και να πας ούτε λίγο πιο κάτω να απολαύσεις το άλλο μαγευτικό τοπίο μαζί με την τεχνητή Λίμνη στο Φράγμα Σμοκόβου.

Σ' αυτή την κατάσταση βρεθήκαμε και μεις, ο Υπογράφων, ο Πρόεδρος και Ταμίας του Αναγκαστικού Συν/σμού Κ. Δασκαλόπουλος και Δημ. Μόσχο, όταν επισκεφτήκαμε την ΠΕΤΡΙΝΗ ΓΕΦΥΡΑ του ΠΕΝΤΑΜΥΛΗ στις 9 Ιανουαρίου φέτος μέσα στην καρδιά του χειμώνα που ήταν όμως μια ηλιόλουστη και υπέροχη αλκυονίδα μέρα.

Εμένα όμως με έδεσε ακόμα περισσότερο, χωρίς φυσικά εκεί να το πώς, κι ας μου επιτραπεί τώρα να το ομολογήσω, γιατί με συνδέει μαζί της οικογενειακή ιστορία, γιατί ήταν το ταμπούρι του προπάππου μου Γιαννάκη Καραϊσκού στο κυνήγι του αρχιληστή από τη Δρανιστα, του Ν. Σ., που ήθελε να λυμαίνεται την περιοχή.

Μετά όμως τα παραπάνω όμορφα συναισθήματα ακολουθούν η σιωπή η θλίψη, το παράπονο.

Κι όλα αυτά για την εγκατάλειψη του Ιστορικού και γραφικού αυτού μνημείου στην τύχη του και στη φθορά του χρόνου, ξεχασμένο και παρατημένο στην αγκαλιά των βάτων, των βούρλων και των γύρω ακλάδευτων πλατανιών.

Και μέσα στο παράπονό σου διαβλέπεις το δικό του παράπονο και τη συμπόνια και τη συμπαράσταση που ζητάει, ως υπέργηρος γονίος, για να σταθεί όρθιο και να συντροφεύεται σε πείσμα και σε αντίσταση προς το φθοροποιό χρόνο, την εξέλιξη, τον εκσυγχρονισμό και την παγκοσμιοποίηση.

Με την πίστη όμως στη σοφία της Λαϊκής Μούσας ότι: «ποτέ δεν είναι αργά» θέλω να επλίζω ότι, μετά τη γνωμάτευση - πρόταση της Εφορείας Βυζαντινών αρχαιοτήτων για τη συντήρηση και αποκατάσταση της ΠΕΤΡΙΝΗΣ ΓΕΦΥΡΑΣ ΤΟΥ ΠΕΝΤΑΜΥΛΗ, επειδή αυτή για την περιοχή μας αποτελεί έστω και μικρό θησαυρό, άξιο να διαφυλαχτεί και να αξιοποιηθεί με στοργή και ενδιαφέρον, το Τοπικό Συμβούλιο με επικεφαλής τον κ. Πρόεδρο θα κάνουν όλες τις ενέργειες προς το ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ και θα κινήσουν όλες τις διαδικασίες για τη σύνταξη της σχετικής μελέτης και την εξασφάλιση της ανάλογης πιστωτισης για την εκτέλεση γρήγορα ή και άμεσα των αναγκαίων εργασιών «προκειμένου η ΓΕΦΥΡΑ να αναδειχθεί και να αποτελέσει πόλο έλξης για τους επισκέπτες της περιοχής» και προκειμένου να τιμηθεί και να δοξαστεί όσο της αξίζει.

Οι λιγοστές αυτές γραμμές, λιγοστό εύοσμο λιβάνι στο βωμό της αλλά και στο μνήμα όλων αγωνίστηκαν και την κράτησαν «αδούλωτη» πιστεύων ότι αποτελούν απέριττη έκφραση υψηλού χρέους και απέραντης ευγνωμοσύνης που νοιώθει κάθε Καϊτσιώτηκ ψυχή πλησιάζοντας τον αγαπημένο αυτό τόπο με επίκεντρο την ΠΕΤΡΙΝΗ ΓΕΦΥΡΑ ΠΕΝΤΑΜΥΛΗ.

Θεί όρθιο και να συντροφεύεται σε πείσμα και σε αντίσταση προς το φθοροποιό χρόνο, την εξέλιξη, τον εκσυγχρονισμό και την παγκοσμιοποίηση. Με την πίστη όμως στη σοφία της Λαϊκής Μούσας ότι: «ποτέ δεν είναι αργά» θέλω να επλίζω ότι, μετά τη γνωμάτευση - πρόταση της Εφορείας Βυζαντινών αρχαιοτήτων για τη συντήρηση και αποκατάσταση της ΠΕΤΡΙΝΗΣ ΓΕΦΥΡΑΣ ΤΟΥ ΠΕΝΤΑΜΥΛΗ, επειδή αυτή για την περιοχή μας αποτελεί έστω και μικρό θησαυρό, άξιο να διαφυλαχτεί και να αξιοποιηθεί με στοργή και ενδιαφέρον, το Τοπικό Συμβούλιο με επικεφαλής τον κ. Πρόεδρο θα κάνουν όλες τις ενέργειες προς το ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ και θα κινήσουν όλες τις διαδικασίες για τη σύνταξη της σχετικής μελέτης και την εξασφάλιση της ανάλογης πιστωτισης για την εκτέλεση γρήγορα ή και άμεσα των αναγκαίων εργασιών «προκειμένου η ΓΕΦΥΡΑ να αναδειχθεί και να αποτελέσει πόλο έλξης για τους επισκέπτες της περιοχής» και προκειμένου να τιμηθεί και να δοξαστεί όσο της αξίζει.

Οι λιγοστές αυτές γραμμές, λιγοστό εύοσμο λιβάνι στο βωμό της αλλά και στο μνήμα όλων αγωνίστηκαν και την κράτησαν «αδούλωτη» πιστεύων ότι αποτελούν απέριττη έκφραση υψηλού χρέους και απέραντης ευγνωμοσύνης που νοιώθει κάθε Καϊτσιώτηκ ψυχή πλησιάζοντας τον αγαπημένο αυτό τόπο με επίκεντρο την ΠΕΤΡΙΝΗ ΓΕΦΥΡΑ ΠΕΝΤΑΜΥΛΗ.

ΓΙΑ ΤΟΥ ΛΟΓΟΥ ΤΟ ΑΛΗΘΕΣ

Κατ' αρχήν δηλώνω μετά παρρησίας ότι εκτιμώ, τιμώ και συγχαίρω, χωρίς εξαίρεση, όλους τους αρθρογράφους της εφημερίδας του Συλλόγου μας και τα αναφερόμενα παρακάτω είναι προσωπικές μου καν μόνο απόψεις, σχετικά με τα αναγραφόμενα στην εφημερίδα, και σε καμία περίπτωση δεν πρέπει να θεωρηθούν ως επιτιμητικά σχόλια προσωπικού επιπέδου.

Παίρνοντας αφορμή από ορισμένα άρθρα, θα θέλα αυθόρυμη, ανυστερόβουλα και καλοπροαίρετα να επισημάνω ότι:

Όταν γράφουμε στην εφημερίδα, θα πρέπει να αφήνουμε τις κομματικές μας ταυτότητες στο σπίτι, θα πρέπει να είμαστε αχρωμάτιστοι, να έχουμε πολιτική αχρωματοψία. Διαφορετικά κινδυνεύει να παρεξηγηθεί η εφημερίδα και να θεωρηθεί ότι δεν είναι αντικειμενική, ότι υπερβαίνει, χωρίς φραγμούς, τα τοπικά της όρια και ότι κατά κάποιο τρόπο ερωτοτροπεί, ή νοσταλγεί αν θέλετε, καταστάσεις του παρελθόντος. Θα πρέπει να ξεχάσουμε το παρελθόν όσο ζοφερό κι αν υπήρξε.

Δεν είμαι κακόπιστος «η επίθεση είναι η καλύτερη άμυνα» απλά θέλω να τονίσω ότι τις ιδέες και τα οράματα επιφανών πολιτικών της πατρίδας μας, που έζησαν σε μια άλλη εποχή, δε μπορούν να καπηλευτούν νονοί, ανάδοχοι, του σήμερα, πολύ δε περισσότερο όταν οι ιδέες αυτές υλοποιούνται με το υστέρημα του ελληνικού λαού.

Μπορεί μια ιδέα από μόνη της να μη λέει τίποτα, αλλά όταν αυτή επιβάλλεται με τη βία, επαναστατικών τω τρόπω, λέει πολλά.

Γιατί μας πειράζει που θα ενταχθεί η Τουρκία στην Ευρωπαϊκή Ένωση; Γιατί μας πειράζει που θα γίνει η Ελλάδα ξέφραγο αμπέλι, μπάτε σκύλοι κι αλέστε; Αφού ξεχάσαμε τα τετρακόσια χρόνια σκλαβιάς, ξεχάσαμε το 1821 και ραγιάδικα αγκαλιάσαμε τους Τούρκους, σαν καρδάσια μας, σαν καλούς κι αγαπητούς γείτονες.

Ρίχαμε μαζί τους τις ζειμπεκιές μας, εις επίρρωσιν των εξωτερικών μας σχέσεων αλλά και για να το παίξουμε και λίγο άγγελοι ειρήνης στην εγγύς και ευρύτερη περιοχή. Βάλαμε το κοράνι στο κοινοβούλιο, ανεξιθρησκία το λένε κι ας έγινε τζαμί η Αγία Σοφία. Τους στείλαμε πεσκέσι τον Οτσαλάν, βοηθούντων και των συμμάχων, για να τους διευκολύνουμε στις σφαγές των κούρδων αυτονομιστών, υπερασπιζόμενοι έτσι τα ανθρώπινα δικαιώματα». Η υπόθεση κουκουλώθηκε. Γίναμε κατά κάποιο τρόπο, «εκών άκων είναι ένα ερώτημα», ανεκτικοί, επιεικείς στις πάσης φύσεως διεκδικήσεις και παραβιάσεις των καθώς και στις, εξ ανατολών, μέσω αυτών, διακινήσεις ναρκωτικών και λαθρομεταναστών. Γίναμε τελευταία και συγγενείς «κουμπάροι μαθές» και ο χορός καλά κρατεί.

Τρίζουν τα κόκαλα του Καραϊσκάκη, του Διάκου, του Κολοκοτρώνη και όλων εκείνων που θυσιάστηκαν για τη λευτερά της Πατρίδας και του Χριστού την πίστη την Αγία.

Γιατί μας πειράζει που η Αμερική αναγνώρισε τη FUROM με το όνομα Μακεδονία χωρίς να μας ρωτήσει; Φίλοι μας και σύμμαχοί μας δεν είναι οι αμερικάνοι; Αυτοί σκέπτονται και φροντίζουν για μας και εμείς με τη σειρά μας «ευγνώμονες γιαρ «τους ευχαριστήσαμε εν κοινοβουλίω, δια χειλέων ανθρώπου στον οποίο είχαμε εμπιστευθεί την τύχη και τη συνέχεια της πατρίδας μας.

Αυτοί έχουν λόγο και λύση για όλα. Όταν δεν τα βρήκαμε με τους γείτονες μας για την Κύπρο, αυτούς καλέσαμε, ή αν προτιμάτε δεκτήκαμε, να μας λύσουν το πρόβλημα και μας πρότειναν οι άνθρωποι ένα σχέδιο, το οποίο αφού απέρριψε ο κυπριακός λαός, εμείς στην Ελλάδα, αντιπαρερχόμενοι το

ποιος και γιατί δημιούργησε το πρόβλημα στην Κύπρο, τις χιλιάδες τούρκων εποίκων και τις μυριάδες ελληνοκυπρίων αγνοούμενων, άλλοι το δεκτήκαμε σαν σωτήριο και ιδανικό για την επίλυση του κυπριακού προβλήματος και άλλοι το κάναμε πάσα πάλι στον κυπριακό λαό. Το σχέδιο βέβαια παραμένει σχέδιο.

Και προκύπτουν τα εύλογα ερωτήματα. Μήπως η Τουρκία θα γίνει ένα ολέθριο παλιρροϊκό κύμα, ένα τσουνάμι για την Ευρώπη και την Ευρωπαϊκή Ένωση γενικά; Και γιατί η πέραν του Ατλαντικού υπερδύναμη πασχίζει να μπει η Τουρκία στην ευρωπαϊκή ένωση; Και κατ' επέκτασιν, πώς βλέπει και πόσο πολύ θέλει την Ευρωπαϊκή Ένωση; Μήπως όπως ήθελε τη Σοβιετική; Δύσκολα ερωτήματα.

Τελικά η πατρίδα μας υποφέρει απ' τους φίλους και συμμάχους της, στους οποίους, ειρήσθω εν παρόδω, ομνύει όρκους πίστεως, γεγονός που πολλές φορές παρεξηγείται, θεωρείται αδυναμία και το εκμεταλλεύονται οι ανυστερόβουλοι κατά τα άλλα σύμμαχοι μας.

Φίλοι μας οι Ρώσοι που το 1821 μας εγκατέλειψαν, μας αποκήρυξαν και μας πούλησαν στους τούρκους οι οποίοι κατάσφαξαν τους ιερολοχίτες του Αλεξ. Υψηλάντη στο Δραγατσάνι.

Φίλοι μας οι άγγλοι, γάλλοι και ιταλοί στη μικρασιατική καταστροφή, σε κείνο το μακε-

λείο των ελλήνων απ' τις Κεμαλικές ορδές.

Φίλοι μας οι άγγλοι και οι αμερικανοί στο πραξικόπημα της Κύπρου και Κύριος οίδε ποιος απ' τους παραπάνω θα είναι φίλος μας στη μεγάλη Αλβανία, θέμα που οσονούπω θα τεθεί και επίσημα, όχι μόνο απ' τους γείτονές μας, που χρόνια τώρα, δολίως, αμφισβητούν την ιστορία μας, τους προγόνους μας, τα σύνορα μας και την εδαφική μας ακεραιότητα, αλλά και από άλλα υποκρυπτόμενα συμφέροντα. Εδώ, πρέπει να παραδεχτούμε ότι υπάρχει και η ευλογία μας, γιατί με τα φτηνά μεροκάματα, που μας βολεύουν επιδοτούμε την απασχόληση στη γειτονική μας χώρα, ενώ η ανεργία καλπάζει στη χώρα μας και με τα ανθρώπινα δικαιώματα, υπέρ των οποίων βεβαίως είμαστε αλλά με την καλή τους έννοια, δεν είμαστε ρατσιστές, καλλιεργούμε την εγκληματικότητα, που οι γείτονες μας, που φιλοξενούμε, την έφτασαν στο κατακόρυφο στον τόπο μας.

Καλά τ' αδέρφια μας οι βορειοηπειρώτες, αλλά όποιος θέλει να κρατάει την ελληνική σημαία δεν την καίει στην ομόνοια. Το χέρι που μας ταΐζει δεν το δαγκώνουμε. Κι όποιος προσπαθεί να κατακτήσει τη χώρα που τον φιλοξενεί και τον περιθάλπει δεν είναι φίλος, είναι πολέμιος, είναι τουλάχιστον εχθρός. Και πολλά πάρα πολλά άλλα.

Τίς όμως πταίει; Μήπως και εμείς;

K. Π.

Κινεζική εντολή: ο πλούτος.

Μπορείς να αγοράσεις ένα σπίτι,
Μπορείς να αγοράσεις ένα κρεβάτι,
Μπορείς να αγοράσεις ένα ρολόι.,
Μπορείς να αγοράσεις ένα βιβλίο,
Μπορείς να αγοράσεις μια θέση,
Μπορείς να αγοράσεις το γιατρό,
Μπορείς να αγοράσεις την ψυχή,
Μπορείς να αγοράσεις το σεξ,

αλλά όχι την εστία.
αλλά όχι το ύπνο.
αλλά όχι το χρόνο.
αλλά όχι τη γνώση.
αλλά όχι το σεβασμό.
αλλά όχι την υγεία.
αλλά όχι τη ζωή,
αλλά όχι την αγάπη.

Για την αντιγραφή K. Π.

Από τις αναμνήσεις ενός παλιού Σταθμάρχη

Είμαστε στη μετά την καταστροφική 10ετία του 1940. Κι ήταν η εποχή των παντίων κινδύνων για μας που διαβιούσαμε στο μοναχικό σταθμό.

Οι δυο - τρεις ή τέσσερις οικογένειες, λοιπόν, που αποτελούσαμε εκεί ένα κύτταρο ζωής εν δυνάμει, αντιπαλεύαμε: ανθρώπους κακούς, αγρίμια αιμοβόρα, ιοβόλα ερπετά, καταλυτικά φυσικά φαινόμενα όπως: σεισμούς, πλημμύρες, παγετούς, καύσωνες.

Ένας ακόμη, ύπουλος εχθρός που μας γονάτιζε και μας γέμιζε σκοτούρα το μυαλό, ήταν η ψυχοφθόρα «ψυχολογία της μοναξίας».

Είχαμε, όμως, ισχυρό αντίδοτο γι' αυτή την «απειλή» κι ήταν τα συχνά γιορτάσια και ξεφαντώματα έξω στη φύση και κυρίως, απέναντι στην αυλή του καφε-ερείπου του κυρ-Μήτου.

Στη φωτό, σ' ένα τέτοιο γλεντάκι μπροστά στο φούρνο του καφενέ, ο γράφων, νέος τότε σταθμάρχης σέρνει το χορό, τον κρατά ο αντλητής Στέργιος Σαρακατσάνος κι ακολουθούν τρεις γυναίκες: η νεαρή, τότε, κόρη του Μήτου Κυριλή Αριάδνη, η σύζυγος του αντλητή και τελευταία η σύζυγος του Σταθμάρχη Στάθη Ζησίμου η Δήμητρα.

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΜΑΡΙΝΗΣ
Τ. ΑΡΧΙΕΠΙΘΕΩΡΗΤΗΣ ΣΙΔ/ΜΩΝ

“Ο πως θυμάματα...”

Tou Θανάση Ελ. Τσεκούρα

Ευτυχώς το γιδομάντρι δεν είχε καεί...

Από καιρό ήθελα να γράψω κάτι για τα χρόνια αμέσως μετά τον εμφύλιο όταν το χωριό ξανακατοικήθηκε απ' τους κατοίκους του και εγώ είμουν τότε 11 ή 12 χρόνιων.

Γυρίσαμε λοιπόν στο σπίτι μας στο χωριό το οποίο και η ηύραμε καμμένο.

Ευτυχώς για μας το γιδομάντρι δεν είχε καεί, ο μπλέχτης ξαναπαλαμίστηκε και η στρωματόσαδα μια χαρά.

Το 1954 ή το 1955 δεν θυμάμαι, είμουν 15 χρονών παιδί. Τότε έδωσαν σε πολλές οικογένειες της Καϊτσας άλογα και μουλάρια για τις αγροτικές δουλειές των κατοίκων. Για μας λοιπόν, έδωσαν στον πατέρα μου μια άσπρη φοράδα. Τα πιο πολλά σπίτια που είχαν τέτοια ζώα και ο οικογενειάρχης ήταν κάπως νέος ή είχε κάποιο παιδί λίγο μεγάλο, έπαιρναν τα ζώα τους καλοκαιρινούς μήνες και πηγαίνανε στο λιβάδι για βοσκή (στο ζμακ) τα βράδια και την άλλη μέρα κατευθείαν απ' το ζμακ στα χωράφια για δουλειά.

Εγώ παρ' όλο που είμουν μικρός ο μακαρίτης ο πατέρας μου, με εμπιστευόταν και με άφηνε να πηγαίνω να κοιμάμαι τα βράδια στο ζμακ με την προϋπόθεση όμως να είμαι μαζί με γνωστούς με-

γαλύτερούς μου όπως ήταν ο Β. Μόσχος, ο Α. Λιανοπίτης, ο Γ. Παπαδής κ.ά.

Μόλις νύχτωνε λοιπόν τα τσόλια στο σαμάρι (κουρελούδες εγώ - γιατί τα μάλλινα τσίμπαγαν). Στο μπάτο στο χωριό γινόταν το αντάμωνα όλης της παρέας και το ξεκίνημα γινόταν ορεξάτο με το άναμμα τσιγάρου από κάποιον μεγαλύτερο, μερακλή της παρέας όπως επίσης και με το τραγούδι (σουξέ της εποχής εκείνης) «μάτια σαν και τα δικά σου» ή «απόψε που υπάρχουν τα τάλιρα».

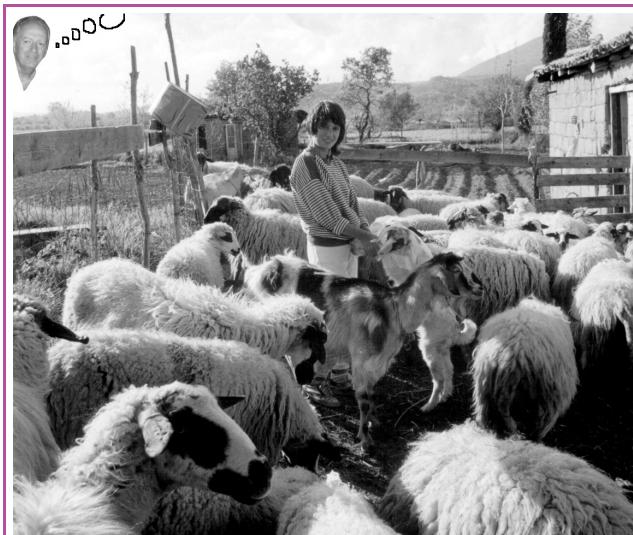
Μια βραδιά λοιπόν κατηφορίζοντας το δρόμο προς την παλιά Αστυνομία, λίγο πιο κάτω ήταν τα αμπέλια και περνούσαμε δίπλα. Για μια στιγμή λέω. Παιδιά θα κατέβω να κόψω κανένα σταφύλι. Έτσι για πλάκα το είπα γιατί φοβόμουνα νύχτα που ήταν αλλά υπήρχε και δραγάτης.

Την άλλη μέρα πέρασε απ' το σπίτι μας ο μακαρίτης Κ. Τσιαμασιώτης (ήταν δραγάτης τότε στα αμπέλια) και μου λέει. «Θανασάκ δεν κατέβαινες χθες βράδυ για κανένα σταφύλι»; Κόκαλο εγώ. Όταν φθάναμε στο ζμακ με τα ζωντανά (και φθάναμε γρήγορα λόγω πείνας τα άλογα περπατούσαν γρήγορα - καταλάβαιναν που πήγαιναν) αμέσως τα μα-

κροσκηνάγαμε (τα δέναμε με σχοινιά απ' το πόδι) και αυτά άρχιζαν να τρώνε ασταμάτητα όλη τη νύχτα. Εμείς -όλη η παρέα- λίγο πιο πέρα απ' τα ζώα γυρίζαμε κατά το σαμάρι για προσκέφαλο, στρώναμε τα τσιόλια και ύπνο στον καλό καιρό.

ήλιος) και παγαίναμε κατευθείαν στο χωριό.

Στο λιβάδι όμως τη νύχτα έβοσκαν και πρόβατα και οι τσοπάνηδες είχαν τσαρδάκια. Έτσι μια Κυριακή πρωί λέει η παρέα και μάλιστα εκείνη τη φορά η παρέα ήταν μεγάλη γιατί είχαν προστεθεί ο

Το πρωί πριν φέξει καλά - καλά σηκωνόμασταν όλοι λύναμε τα άλογα και ο καθένας το δρόμο του. Εμένα ως επιτοπλείστον πάντα πέρναγαν και με ξύπναγαν οι γονείς μου και πηγαίναμε για δουλειές. Όλα αυτά γινόταν κάθε μέρα με διαφορά αλλαγής τοποθεσίας κάθε 1η ή 2η ημέρα.

Το Σάββατο ήταν η καλύτερη μέρα της παρέας γιατί την Κυριακή ξυπνούσαμε αργά (μας ξύπναγε ο

μακαρίτης ο Γ. Ψαλλίδας και ο Ν. Σπουρνιάς «Θανασάκ λένε σήμερα θα πάμε στο τσαρδάκι του μπάρμπα-Λάζου να φάμε βραστόγαλο». Όλο χαρά εγώ κάνω γρήγορα κι ενώ οι άλλοι ετοιμάζονταν εγώ τους έβλεπα και τους περιμένα καβάλα στη φοράδα μου.

Κάποια στιγμή φθάσαμε στο τσαρδάκι του μπάρμπα-Λάζου και του ζητήσαμε να φάμε. Με χαρά μας λέει ορίστε και μάλιστα εμένα με αποκαλούσες κουμπαρούδ (είχε ο παππούς μου μια κουμπαριά). «Έλα κουμπαρούδ σμα στη φωτιά να σπω δυο τριά πράγματα για το βραστόγαλο».

Όπως ήταν ο τέντσερις πάνω στη σιδεροστιά από κάτω έκαιγε πολύ φωτιά και ο μπάρμπα-Λάζος χτύπαγε με μια ξύλινη μικρή κιντάτα στο μέσον του τέντσερι κάθετα πολλές φορές.

«Άκου κουμπαρούδ αμα ο κτύπος της κιντάτας είναι σαν κουδούν θέλει ακόμα βράσιμο, άμα ο κτύπος είναι βαρής - τραχύς έβρασε το γάλα».

Κάποια στιγμή έβαλε τον τέντσερι απ' τη φωτιά ο μπάρμπα-Λάζος. Σχηματίζουμε όλοι εμείς ένα κύκλο - και όλοι οκλαδόν.

Βάζει τον τέντσερι στη μέση του κύκλου και άρχισε να τρίβει μέσα στο γάλα ένα καρβέλι ψωμί. Μετά βγάζει ο μπάρμπα-Λάζος ένα κουτάλι και όλοι τρώγαμε από μια κουταλιά και δίναμε το κουτάλι στον άλλον.

Εγώ έτυχε να κάθομαι δίπλα στον μπάρμπα-Λάζο και μόλις έτρωγε αυτός μια κουταλιά γάλα έδινε σε μένα το κουτάλι. Εγώ σαν ο μικρότερος που ήμουν από όλη την παρέα μόλις έπαιρνα το κουτάλι κοίταζα δεξιά - αριστερά - τον ουρανό, έκλεινα τα μάτια και ξεροκατάπινα την κουταλιά. Μια δυο φορές η παρέα με είχε βάλει επίτηδες δίπλα στον μπάρμπα-Λάζο και κάθε φορά που ερχόταν η σειρά μου όλο ματιές και γέλια μεταδύ τους.

Όταν μια Κυριακή πρωί φάγαμε βραστόγαλο και γύρισα στο σπίτι στο χωριό με περίμενε η μάνα μου να μου δώσει γάλα να φάω. Της είπα ότι φάγαμε στου μπάρμπα-Λάζο. Είδα ότι ευχαριστήθηκε και μου είπε κάθε Κυριακή να περνάω απ' το τσαρδάκι να τρώγω γάλα. Της είπα δεν θα ξαναφάω γιατί τρώμε όλοι με ένα κουτάλι και εμένα με βάζουν δίπλα στο μπάρμπα Λάζο και μετά από αυτόν παίρνω εγώ το κουτάλι να φάω.

Τότε μου λέει η μάνα μου το ερχόμενο Σάββατο θα σου δώσω εγώ ένα κουτάλι και θα έχεις το δικό σου. Πάμε ξανά να φάμε όλη η παρέα και αμέσως εγώ βγάζω το δικό μου κουτάλι. Α! Θανασάκ όπως όλοι με ένα κουτάλι το ίδιο θα φας και συ.

Ρε παιδιά την προηγούμενη φορά είχαμε μόνο ένα κουτάλι -τώρα έχουμε δύο. Όχι Θανασάκ θα φας όπως όλοι μας. Θέλω να πω δυο λόγια για το μακαρίτη το μπάρμπα-Λάζο. Ήταν ένας αγνός αγαθός βοσκός γεμάτος καλοσύνη. Πάρα πολλές φορές μας τραπέζωνταν στο τσαρδάκι του με βραστόγαλο.

Γι' αυτό του αφιερώνω τις παραπάνω θύμησες με την ευχή να είναι αιώνια η μνήμη του.

ΑΠΟ ΤΗ ΣΟΦΙΑ ΚΑΙ ΤΗΝ ΠΑΡΑΔΟΣΗ ΤΟΥ ΛΑΟΥ ΜΑΣ

Αθγά σου καθαρίζουν;

Μια φορά το χρόνο, οι Ρωμαίοι γιόρταζαν (για να τιμήσουν την Αφροδίτη και τον Διόνυσο) με ένα τρελό και παράξενο τρόπο. Κάθε 15 Μαΐου έβγαινε ο λαός στις πλατείες και άρχιζε τον πόλεμο με... αβγά! Χιλιάδες αβγά ξοδεύονταν για διασκέδαση κι ο κόσμος γελούσε ξέφρενα. Τα γέλια αυτά συνεχιζόταν για μέρες ολόκληρες. Στη γιορτή αυτή εκτός από τους πολίτες κατώτερης κοινω-

νικής θέσης έπαιρναν μέρος και ανώτεροι κρατικοί υπάλληλοι, άρχοντες, στρατηγοί, ρωμαίες δέσποινες και αυτοκράτορες καμιά φορά π.χ. ο αβγοπόλεμος «ήταν από τις αδυναμίες του Νέρωνα, που πετούσε αβγά στους αξιωματικούς και τους ακολούθους των ανακτόρων. Στο Βυζάντιο φαίνεται, πως η γιορτή έγινε της μόδας, για λίγο όμως διάστημα. Το γεγονός αναφέρεται σε

βυζαντινά κείμενα. Έτσι από το περίεργο αυτό έθιμο (που η ιστορία του χάνεται στα βάθη των αιώνων) έμεινε η ερωτηματική φράση: «Αβγά σου καθαρίζουνε»;

Την λέμε δε, όταν βλέπουμε κάποιον να γελά χωρίς λόγο και αφορμή.

Για τη μεταφορά απ' το βιβλίο τον Τ. Νατσούλη:

«Λέξεις και φράσεις παροιμιώδες. Ηρακλής Κουτρούμπας

ΦΙΛΟΞΕΝΙΑ - ΔΟΥΛΕΙΑ - ΣΥΝΟΡΑ

Τον Αύγουστο του 2004 υποδεχτήκαμε στη χώρα μας χιλιάδες ξένους επισκέπτες (αθλητές, συνοδοί, αρχηγοί κρατών και απλοί άνθρωποι) οι οποίοι ξαναβαπτίστηκαν στο «αρχαίο πνεύμα αθάνατο» του Ολυμπισμού. Όλοι τους όταν αποχώρησαν δήλωσαν ότι τους φιλοξενούσαμε και τους συμπεριφέρόμαστε σύμφωνα με τις παρακαταθήκες των προγόνων μας.

Είναι σκόπιμο να θυμηθούμε την παραδοσιακή αντιμετώπιση των ξένων καθώς και τη θέση των Ελλήνων στον κόσμο όπως αυτά προέκυπταν από τα γραπτά πολλών «φωτισμένων προγόνων μας».

Πανάρχαια παράδοση για τους Έλληνες ήταν να θεωρούνται οι ξένοι ιεροί και η φιλοξενία ιερό χρέος.

Στα Ομηρικά «Έπη» συναντάει κανείς άφθονες μαρτυρίες γι' αυτή την αντίληψη που λογάριαζε τον ξένο και τον ικέτη σαν αδελφό.

Κατά τον Πυθαγόρα μάλιστα ο δίκαιος ξένος «αξίζει πιο πολύ όχι μόνο από συμπολίτη αλλά και από συγγενή» (Ξένος ανήρ δίκαιος ου μόνο πολίτου αλλά και συγγενούς διαφέρει).

Όσους αγνοούσαν την φιλοξενία τους θεωρούσαν αλαζόνες, άγριους και άδικους.

Παροιμιώδες έχει μένει η φιλοξενία του Άξιου που έχει κτίσει το πλούσιο σπίτι του πάνω στο δρόμο, όχι από οικοπεδοφαγική διάθεση αλλά για να το βλέπουν οι περαστικοί ξένοι και να μπαίνουν για να τους φιλεύουν απλόχερα.

Επειδή όμως όλοι δεν ήταν Άξιοι οι Έλληνες φρόντισαν να εξασφαλίσουν στους ξένους παντοδύναμο προστάτη. Έτσι έκαναν προστάτη τους τον πατέρα όλων των θεών. Του Δία αυτοπροσώπως που ένα από τα πάρα πολλά παρανόμια του ήταν Ξένιος Ζευς και «ο οποίος προχωρούσε μαζί με τους ξένους και τιμωρούσε όσους τους αδικούσαν» όπως έκανε στον άξενο, αθεόφιο και κτηνώδη Κύκλωπα Πολύφημο τυφλώνοντάς τον με το χέρι του Οδυσσέα. Αντίθετα οι ενήμεροι περί τα θεϊκά και ήμεροι Φαίακες ευδαιμονούντες γνωρίζοντας εκτός των άλλων ότι «όλοι οι ξένοι και οι άποροι είναι σταλμένοι από το Δία» (Προς Δία εισίν άπαντες ξένοι τε πτωχοί). Αυτός ήταν και οι λόγοι που περιποίηθηκαν τον ναυαγό Οδυσσέα και χάρη σ' αυτή την απλόχερη φιλοξενία τους μάθαμε και εμείς τις απαρομοίαστες και μαγικές του περιπτειες μέχρι να φθάσει.

Στο πόδι δίνονταν και καινούριες παραγγελίες.

Όλα αυτά βέβαια συνέβαιναν στα προ τουρισμού χρόνια. Τότε που το αρπακτικό δαιμόνιό μας δεν είχε διαβρώσει μέχρι σημείου αφανισμού την ξενοφιλία μας και τη σωστή φιλοκέρδεια. Τότε που τους περαστικούς ξένους τους βλέπαμε σαν καλόδεχτους επισκέπτες και όχι σαν ζωντόβια κατάλληλα για γδάρσιμο και ξεκοκάλισμα. Βλέποντας κανένας τις τουριστικές στατιστικές διαπιστώνει ότι ο τιμωρός Ξένιος Ζευς μας παρακολουθεί από τον Όλυμπο και τιμωρεί τη συμπεριφορά μας.

Για να γυρίσουμε όμως στους παλιούς καιρούς και για να είμαστε δίκαιοι με τον εαυτό μας πρέπει να αναφέρουμε ότι ο σεβασμός στους ξένους και η φιλοξενία δε συνεπάγονται και την πολιτική τους ισότητα με τους Έλληνες πολίτες. Οι Έλληνες επειδή οι ξένοι δεν είχαν πολιτικά δικαιώματα έφεραν και καθιέρωσαν δυο θεσμούς. Τον πρόξενο, ο οποίος τους εκπροσωπούσε απέναντι στις αρχές και τους υπερασπίζονταν και του προστάτη, ο οποίος τους έπαιρνε κάτω από την κηδεμονία του.

Όλοι οι απολάμβαναν τα δικαιώματα των δυο θεσμών εκτός των «βαρβάρων» τους οποίους θεωρούσαν υποδεεστερους τόσο εξ αιτίας της κακόχης, ακαταλαβίστικης γλώσσας όσο και εξαιτίες της πολιτιστικής και πολιτικής κατωτερότητάς τους αφού ούτε την παιδεία των Ελλήνων είχαν ούτε την πολιτική τους αυτεξουσιότητα.

Αυτή η ανισότητα στη μεταχείριση των ανθρώπων άρχισε πολύ γρήγορα να αμφισβητείται από τους φιλοσόφους και τους ποιητές μας. Πρώτος ο τραγωδός Σοφοκλής δεν δίστασε να πει «Μία των ανθρώπων η γενιά: κανείς δεν γεννήθηκε από τον άλλον ανώτερος» (εν φύλον ανθρώπων ουδείς έξοχος έβλαστεν άλλον) και ακολουθεί ο άλλος μεγάλος τραγωδός Ευριπίδης «Τίποτα ξεχωριστό· ίδια σπορά και οι ευγενείς και οι ταπεινοί». (Ιδιον ουδέν έχομεν· μια δε γονά το ευγενές και το δυσγενές). Τα τείχη που είχαν κτίσει μεταξύ των Ελλήνων και βαρβάρων οι προηγούμενες γενιές έρχεται και τα γκρεμίζει ο σοφιστής Αντιφώνης διδάσκοντας «Από τη φύση είμαστε πλασμένοι όλοι, βάρβαροι και Έλληνες όμοιοι σε όλα». (Φύσει πάντες ομοίως πεφύκαμε και βάρβαροι και Έλληνες είναι). Στη συνέχεια έρχεται και ο ρήτορας Αλκιδάμας να προσθέσει τονίζοντας για τους δούλους. «Ελεύθερους άφησε ο Θεός όλους τους ανθρώπους, κανέναν η φύση δεν τον έπλασε δούλο (Ελεύθερους αφήκε πάντας Θεός, ουδένα δούλον η φύσις πεποίηκεν).

Άλλοι σοφοί πρόγονοί μας γκρεμίζουν τα τοπικά όρια (εθνικά λέμε σήμερα) και πιστεύουν πως δεν είναι πολίτες μιας χώρας αλλά ολόκληρου του κόσμου. Ο Δημόκριτος από τον Ε' αιώνα (πάντα προ Χριστού) φρονεί και διδάσκει πως «Για το σοφό άνθρωπο, όλοι οι τόποι

είναι ανοιχτοί γιατί πατρίδα κάθε έξοχης φυλής είναι όλος ο κόσμος» (Ανδροί σοφοί πάσα γη βατή·ψυχής γαρ αγαθής πατρίς ο κόσμος όλος). Ο Διογένης ο «Κύων» (κυριότερος εκπρόσωπος της κυνικής φιλοσοφίας) αργότερα σαρκάζει την ευγενική καταγωγή, τη φήμη και τις διάφορες διακρίσεις μεταξύ των πολιτών προσθέτοντας στα όσα προηγούμενοι του έχουν πει «η μόνη αληθινή πολιτεία είναι αυτή που απλώνεται σ' όλο τον κόσμο» (Μόνην ορθήν πολιτείαν είναι την εκ κόσμω). Όταν τον ρωτούσαν από πού είναι εκείνος απαντούσε με τη λέξη «κοσμοπολίτης». Ο υπέροχος και περιεκτικός αυτός όρος δεν ήταν γέννημα του 16ου αιώνα μ.Χ. αλλά γέννημα του Διογένη.

Συνεχίζοντας την περιπλάνηση μέσα από τους «βίους φιλοσόφους» του Διογένη του Λαερτίου τελειώνω με την Πολιτεία του θεμελιωτή της στωικής φιλοσοφίας Ζήνωνα του Κιτιέα που το κεντρικό της νόημα ήταν «να μη ζούμε χωριστά σε κράτη και δήμους, παρά όλους να τους λογαριάζουμε για συνδημότες και συμπολίτες μας και μια ζωή και οργάνωση να υπάρχει για τους πάντες».

«Βίοι φιλοσόφων»
Όμηρος, Τραγωδοί
Κώστας Ιωαν. Αντωνούλας

ΤΟ ΑΓΡΟΤΙΚΟ ΜΑΣ ΙΑΤΡΕΙΟ

Το θέμα κατασκευής της στέγης και επισκευής του Αγροτικού Ιατρείου βγήκε ήδη από το λήθαργο στον οποίο είχε περιπέσει και έχει πάρει το δρόμο για την πραγματοποίηση των εργασιών αυτών μετά από μακάριο ύπνο ακριβώς δυο ετών και μετά από πολλά «σκουντήματα» χάρις στην αγωνία και το ενδιαφέρον του τεχνίτη της Καΐτσας Κώστα Τσεκούρα, στον οποίο αξίζουν πολλές ευχαριστίες και συγχαρητήρια.

Λόγω της παρέλευσης 2/ετίας από τη σύνταξη της σχετικής μελέτης επιβάλλεται αναμόρφωση αυτής (πράγμα που γίνεται αυτή τη στιγμή) οπότε στη συνέχεια θα κινηθούν και όλες οι λοιπές διαδικασίες για την εξασφάλιση κυρίων της αναγκαίας πίστωσης ύψους 30.000 € περίπου, ώστε σύντομα να γίνει το έργο και το Ιατρείο να πάρει τη μορφή που του ταιριάζει.

ΝΙΚΟΣ ΚΑΡΑΪΣΚΟΣ

ΠΡΟΣ ΤΟ Δ.Σ. ΤΗΣ ΑΔΣΠΦΩΤΗΤΑΣ ΚΑΙ ΝΔΗ ΣΥΛΛΟΓΟΥ ΜΑΚΡΥΡΡΑΧΗΣ ΕΝΤΑΓΘΑ

Κατά το θερινό δίμυνο παραμονής μου στο χωριό μας υπέπεισαν στην αντίληψη μου τα ακόλουθα, τα οποία έχω την τιμή να θέσω στην αντίληψή σας, για τον κατά την δική σας εκτίμηση σχολιασμό:

1. Οι πελαργοί και τα χελιδόνια εξαφανίστηκαν, ύστερα από την αλόγιστη χρησιμοποίηση φυτοφαρμάκων.

2. Μεγαθήρια φορτηγά αυτοκίνητα, έμφορτα καυσόξυλαν, ζωοτρόφων κλπ, καθώς και επικίνδυνα γεωργικά μηχανήματα της Κτιμένης διέρχονται εκ του κέντρου, ενώ έπρεπε να κάνουν χρήση των περιφερειακών δρόμων, οι οποίοι κατασκεύαστηκαν προς τούτο. Με τοποθέτηση ειδικής πινακίδας να καταστεί υποχρεωτική η εκτροπή. Εύχομαι να μη θρηνήσουμε και άλλο θύμα, το οποίον είχα προβλέψει και εις μάτην προειδοποίησα.

3. Η πλατεία του χωριού έχει μεταβληθεί σε πάρκινγκ αυτοκινήτων και γεωργικών μηχανημάτων. Επιτέλους οι συγχωριανοί μας δεν μπορούν να αφήσουν αυτά έξω από το σπίτι τους και να περπατήσουν λίγα μέτρα;

4. Οι υπεύθυνοι των Λουτρών έχουν μεταβάλει τον χώρο πλησίον της γέφυρας των «ΠΕΝΤΕ ΜΥΛΙΩΝ» σε χωματερό. Εκεί δηλαδή που χαιρόμαστε και γιορτάζουμε την Πρωτομαγιά οι ανευθυνούπτευθυνοί των ΔΥΟ Κοινοτήτων επιτρέπουν την ρύπανσηΑΙΔΩΣ ΑΡΓΕΙΟΙ!!! Επιβάλλεται η άμεσος απομάκρυνση αυτής της βρωμιάς. Αλλιώς θα ληφθούν μέτρα σε βάρος των υπευθύνων από ευαισθητοποιημένους πολίτες...

5. Την επαύριον των εκδηλώσεων του Αυγούστου ο χώρος του γηπέδου έμοιαζε με χωματερή. Δεν υπήρχαν δοχεία απορριμμάτων ή σιδηροβάρελα;

6. Δεν θα σχολιάσω την ανεκδίγητη ορχήστρα και την άσχετη τραγουδίστρια, η οποία κακοποίησε τα τραγούδια μας και ειδικότερα τον Θεσσαλικό υπέροχη YMNO την «Καραγκούνα».

Αυτά τα λίγα όχι ως κριτικός αλλά ως Καΐτσιώτης, ο οποίος, στον βαθμό που του αναλογεί, καταφέρε, να βγάλει το χωριό από την ανωνυμία, βοήθησε σχετικά πολλούς συμπολίτες και εξακολουθώ, με τα γραπτά μου κι άλλα, ν' δοξάζω τον τόπο μας, σε πείσμα συγκεκριμένων εμπαθών και κακών ανθρώπων (Κατίνες, όπως λέει ο φίλος μου ο Βουτσάς).

Με εκτίμηση
Κώστας Κούτσικας

Ο ΑΓΙΟΣ ΠΟΛΥΚΑΡΠΟΣ

ΓΡΑΦΕΙ Ο ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΖΑΧΟΣ

Ο Άγιος Πολύκαρπος γεννήθηκε στην Έφεσο στα 62 από ευσεβείς χριστιανούς γονείς την θεοδώρα και τον Παγκράτιο. Οι γονείς του τον ονόμασαν Παγκράτιο. Πολύ νωρίς όμως θανατώθηκαν για την πίστη τους στο Χριστό απ' τον Ρωμαίο διοικητή της Εφέσου Μαρκίωνα. Την ανατροφή του Παγκρατίου ανέλαβε τότε μια σεβάσμια πλούσια χριστιανή η οποία δεν είχε παιδιά. Η νέα του μητέρα τον ονόμασε Πολύκαρπο.

Ο νεαρός Πολύκαρπος βάδισε στ' αχνάρια του Χριστού μας και έφθασε νικητής στο ουράνιο τέρμα. Υπήρξε μαθητής του αποστόλου Ιωάννου μαζί με τον Ιγνάτιο τον Θεοφόρο (επίσκοπο Αντιοχείας). Κατά το δεύτερο μισό της βασιλείας Τραϊανού έγινε επίσκοπος Σμύρνης.

Με ιδρώτα, κόπο, αγωνία, επιμονή και υπομονή αγωνίσθηκε για να σπείρει το λόγο του Ευαγγελίου. Έκανε πολλά θαύματα. Αγιασμένος απ' τη μετάνοια και το έλεος του Θεού έγινε ένας απ' τους πολλούς μάρτυρες της Αναστάσεως του Χριστού! Κατά το διωγμό του Δεκίου μαρτύρησε επί της πυρράς επί ανθυπάτου Κοδράτου. Την αγία κάρα του έσωσαν χριστιανοί, την έβαλαν σε μέρος κατάλληλο και την τιμούσαν κάθε χρόνο στις 23 Φεβρουαρίου ημέρα του μαρτυρίου του. Ο Άγιος Πολύκαρπος πότισε με το αίμα του το δέντρο της πίστεως. Στερέωσε και άπλωσε μέσα στον κόσμο την εκκλησία του Χριστού. Με την πίστη του το μαρτύριο του έλαψε και έτσι «εγεώργησε της ερήμου το άγονον». Έγινε Άγιος....

Τα χρόνια κύλησαν.....Στα 1830 η Αγία κάρα του Αγίου Πολύκαρπου βρέθηκε στο χωριό Πάπα (κοντά στα χωριά Μακρυρράχη και Περιβόλι Δ.Δ. του Δήμου Ξυνιάδος). Στο χωριό αυτό την είχε φέρει ένας Τούρκος αξιωματικός (από χριστιανή μητέρα;) με σκοπό να την πουλήσει (;) σε χριστιανούς. Ο Τούρκος αξιωματικός φιλοξενήθηκε στο σπίτι ενός καλού χριστιανού του Γιώργη Ξενιώτη. Το βράδυ όταν η ανιψιά του ΒΑΓΓΕΛΙΩ πήγε στο στάβλο να ταΐσει τα ζώα, πάνω στο άλογο του Τούρκου αξιωματικού βλέπει ένα έντονο χρυσαφένιο φως. Μια απαλή επίσης ευωδιά είχε πλημμυρίσει το χώρο! Φοβισμένη τρέχει στο θείο της και του περιγράφει τα όσα ένοιωσε και είδε. Τότε ο Τούρκος αξιωματικός αναστατωμένος τους λέει πως σε ένα ταγάρι που βρισκόταν κρεμασμένο στο σαμάρι του αλόγου του βρίσκονταν τα οστά ενός δικού μας Αγίου, του Αγίου Πολύκαρπου, ο οποίος προστατεύει όσους πιστεύουν και τον τιμούν! Τότε ο Γιώργης Ξενιώτης έδωσε μερικές λίρες στον Τούρκο και κράτησε τα οστά. Έκαμε και μια λειψανοθήκη και τοποθέτησε μέσα τα οστά. Στο κάτω μέρος της λειψανοθήκης αναγράφονται τα εξής: «Το παρόν του Αγίου ΠΟΛΗΚΑΡΠΟΥ ΚΥΒΩΤΙΟΝ ΕΓγινε ΣΗνΔΡΟΜΗ ΤΟΥ ΚΙΡΙΟΥ ΓΙΟΡΓΑΚΙ ΞΕΝΙΤΟΠΟΛΟ ον ΧΟΡΙΟΝ ΠΑΠ 1833 ΗΟΥΗΟ 28».

Κατ' αυτόν τον τρόπο η τίμια κάρα περιήλθε στα χέρια της οικογένειας Ξενιώτη. Ένας δε της οικογένειας ο Ιωάννης Ξενιώτης έγινε ιερέας και φύλαγε την κάρα σπίτι του. Το 1897 το σπίτι του Παπαγιάννη έπιασε φωτιά. Ο ανιψιός του Παπαγιάννη Βαγγέλης αψηφώντας τις πυρωμένες φλόγες με θάρρος μπήκε στο φλεγόμενο σπίτι άρπαξε τη λειψανοθήκη σώζοντας τη χωρίς να καεί ούτε τρίχα του. Μετά την έξοδο του από το σπίτι η στέγη καιγόμενη κατέρρευσε! Θαύμα!!!

Μετά απ' αυτό οι Παπιώτες έχτισαν παρεκκλήσι του Αγίου Πολύκαρπου πλάι στην εκκλησία του Αγίου Νικολάου. Κάθε χρόνο οι κάτοικοι της Πάπας γιόρταζαν στις 23 Φεβρουαρίου τον Άγιο Πολύκαρπο για τα πολλά θαύματα που έκανε και την παρουσία του σε κάθε δύσκολη στιγμή. Το 1902 η οικογένεια Ξενιώτη μετώκησε από την Πάπα στην Μακρυρράχη. Μαζί τους έφεραν και την τίμια κάρα με τη λειψανοθήκη την οποία τοποθέτησαν στον I. Ναό του Αγίου Νικολάου στη Μακρυρράχη.

Εκεί έμεινε μέχρι την 4η Σεπτεμβρίου 1988. Εκείνο τον Σεπτέμβρη εγκαινιάστηκε ένας ξεχωριστός ναός του Αγίου Πολύκαρπου λαμπτρό κομψοτέχνημα στην φτωχή από τέτοια κτίσματα περιοχή μας. Ο Άγιος μας απέκτησε εστία. Μπορεί αυτή η εκκλησία να είναι πρόσφατη αλλά κρύβει εν τούτοις ιστορία 2000 χρόνων. Βρίσκεται σ' ένα γραφικότατο λόφο σε υψόμετρο 600 μέτρων στη Μακρυρράχη.

Ο Άγιος που επέλεξε ο Θεός για συνεργάτη του στο έργο της Σωτηρίας είναι εγγύηση για όσους πιστεύουν. Μας παραστέκεται στον αγώνα της ζωής, μας παρηγορεί, μας ενθαρρύνει και μας εμπνέει. Μετάνοια και πίστη στο έλεος του Θεού, προσπάθεια και αγώνας ακατάπαυτος για την εφαρμογή του θελήματος του Θεού είναι το μήνυμά του για μας. Ποτέ να μην ξεχάσουμε πιως ο Άγιος αναφέρει τα αιτήματα μας στον Κύριο. Με ενδιαφέρον παρακολουθεί τον αγώνα μας σ' αυτή τη ζωή περιμένοντας να χαρούμε μαζί του τη δόξα του παραδείσου.

«ΚΑΪΤΣΑ»

Εφημερίδα των Συλλόγων των Απανταχού Καϊτσιωτών Μακρυρράχης Φθιώτιδας

—♦—
Εκδίδεται ανά τρίμηνο

◆ **ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΑΠΑΝΤΑΧΟΥ ΚΑΪΤΣΙΩΤΩΝ**

◆ **Εκδότης: Η Πρόεδρος Ευδοκία Κ. Οικονόμου.**

◆ **Συντακτική Επιτροπή:** Ευδοκία Οικονόμου του Κων/νου, Αθανάσιος Τσεκούρας του Ελευθερίου, Σεραφείμ Σπουρνίδης, Ευφροσύνη Δασκαλοπούλου του Κων/νου, Σοφία Ελευθερίου του Αντωνίου, Κασσιανή Σαμαρά του Δημητρίου.

◆ **Έδρα:** Πατησίων 4 Αθήνα 106 77, Τηλ.: - FAX: 210-38.19.693

◆ **Τυπογραφείο «ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ», Δημ. Ανδρίκου, Ρήγα Παλαμήδη 5 Τηλ.: 210-32.43.158, Αθήνα**

ΣΗΜΕΙΩΣΗ: Τα άρθρα της εφημερίδας μας απηχούν τις προσωπικές απόψεις των συγγραφέων και όχι κατ' ανάγκη το σύνολο του Δ.Σ. του Συλλόγου μας. Επιστολές και άρθρα με υβρισικό περιεχόμενο ή ανυπόγραφα δεν θα δημοσιεύονται.

ΠΩΛΕΙΤΑΙ ΧΩΡΑΦΙ ΣΤΗΝ ΚΑΪΤΣΑ

Δεκατέσσερα στρέμματα χωράφι πωλείται απ' την οικογένεια Δ.Ξενιώτη που βρίσκεται στη θέση «Κολτσίδες» στη Μακρυρράχη. Οι ενδιαφέρομενοι μπορούν να τηλεφωνούν στην κ. ΧΡΙΣΤΙΝΑ ΞΕΝΙΩΤΗ στηλ.: 6944148700.

ΕΥΘΥΜΙΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΤΟ ΣΤΟΙΧΗΜΑ

Από το στρατόπεδο της Λαμίας ένας μόνιμος λοχίας πήρε μετάθεση για το Στρατηγείο της Λάρισας. Ο διοικητής του τούδωσε κι έναν κλειστό φάκελο να τον δώσει ιδιοχείρως στο στρατηγό ο οποίος είχε τη φήμη σκληρού και αυστηρού αξιωματικού.

Ο λοχίας έφτασε στη Λάρισα και ζήτησε ακρόαση απ' τον στρατηγό να του παραδώσει το φάκελο. Ο Στρατηγός τον άνοιξε κι άρχισε να τον διαβάζει. Ο διοικητής της Λαμίας του έγραψε: Στρατηγέ μου! ο λοχίας που σου στέλνω είναι πολύ καλός στα καθήκοντά του. Έχει όμως ένα πολύ κακό ελάττωμα, βάζει στοιχήματα με αποτέλεσμα να έχει αφήσει χωρίς δραμή όλους τους αξιωματικούς και υπαξιωματικούς. Γι' αυτό Στρατηγέ μου, σας τον έστειλα εκεί μήπως εσείς που είστε τόσο αυστηρός τον συμμορφώσετε.

Ο Στρατηγός κοίταξε το λοχία με ένα βλέμμα καυτερό σίδερο.

- Δε μου λες λοχία, τι πράγματα είναι αυτά που μου γράφει ο διοικητής σου;

- Λοχίας. Τί σας γράφει Στρατηγέ μου;

- Να, ότι βάζεις συνέχεια στοιχήματα ξαφρίζοντας τα χρήματα των συναδέλφων σου.

- Υπερβολές Στρατηγέ μου, να εκεί που καθόμασταν όταν δεν έχουμε υπηρεσία, βάζουμε κάνα στοιχηματάκι να περνάει η ώρα μας.

- Τί στοιχήματα βάζεις; Εδώ ο διοικητής σου λέει τρομερά πράγματα.

- Υπερβολές Στρατηγέ μου.

- Όχι πες μου γρήγορα τί στοιχήματα βάζεις;

- Τέλος πάντων, αφού επιμένετε θα σας πω. Βάζω ενώπιον μαρτύρων στοιχήματα πέντε μισθούς μου ότι ανάμεσα στα σκέλια σας και δίπλα στο επίμαχο σημείο σας έχετε ένα σπιρύ.

Ο Στρατηγός που ήξερε ότι δεν έχει σπιρύ φώναξε δυο αξιωματικούς για μάρτυρες, κατέβασε το παντελόνι του και αποδεικνύοντας ότι δεν είχε σπιρύ πήρε από το λοχία τα χρήματα που αντιστοιχούσαν σε πέντε μισθούς του λοχία.

Κι έτσι χαρούμενος όπως ήταν γιατί είχε δώσει ένα καλό μάθημα στο Λοχία, πήρε τηλέφωνο το διοικητή της Λαμίας για να του αναφέρει το κατόρθωμά του.

Ο διοικητής μόλις σήκωσε το τηλέφωνο και άκουσε τη φωνή του Στρατηγού να του εξιστορεί πως είπα την έσκασε στο μάγκα λοχία ρώτησε:

- Δε μου λέτε Στρατηγέ μου μήπως ξεβρακώθηκατε μπροστά του;

- Ναι γιατί; λέει ο Στρατηγός. Έτσι του πήρα το στοιχήμα πέντε μισθούς του.

- Στρατηγέ μου, ξέρετε όταν του έδωσα μετάθεση για το Στρατηγείο του είπα. Ήιντε εκεί που θα πας να κάτσεις φρόνιμα γιατί ο Στρατηγός είναι σκληρός και αυστηρός και δε σηκώνει τέτοια.

- Σιγά τη σκληράδα μου είπε. Θέλεις να βάλουμε δέκα μισθούς στοιχήματα ότι την πρώτη ώρα που θα πάω εκεί θα τον κάνω να ξεβρακώθει μπροστά μου;

- Κι επειδή δεν τον πίστεψα ότι θα γίνει αυτό Στρατηγέ μου, είπα ναι στο στοιχήμα.

Κάγκελο ο Στρατηγός.

Σημείωση: Ο λοχίας ήταν από τη Φθιώτιδα

ΚΩΝ/ΝΟΣ Ν. ΜΕΛΙΣΣΟΥΡΓΟΣ

ΠΡΩΤΟΜΑΓΙΑ: ΜΕΡΑ ΤΙΜΗΣ ΚΑΙ ΜΝΗΜΗΣ

«Άνοιξη οπλοπολυβόλο απύλωτο
Άνοιξη φούξια του παροξυσμού
Άνοιξη αμόνι και σφυρί». Οδυσσέας Ελύτης

Πρωτομαγιά μια ξεχωριστή μέρα των ανθεστηρίων και της τελικής νίκης της Άνοιξης πάνω στο χειμώνα.

Αυτός ήταν ο λόγος που επιλέχθηκε ως εργατική γιορτή και μέρα μνήμης και τιμής των κοινωνικών, αγώνων η Πρωτομαγιά.

Η ιστορία της Εργατικής Πρωτομαγιάς ξεκίνησε από το Σικάγο το 1886.

Στις αρχές του χρόνου χιλιάδες εργαζόμενοι των ΗΠΑ κυρίως από τις ανατολικές και μεσοδυτικές πολιτείες κατεβαίνουν σε απεργίες.

Την 1η Μαΐου 400.000 εργάτες διαδήλωσαν στις ΗΠΑ με κύριο σύνθημα την καθιέρωση της 8ωρης εργασίας. Μέχρι τότε το 12ώρο ή και 14ώρο.

Στις 3 Μαΐου στο εργοστάσιο των θεριστικών μηχανών Μακ Κόρμια στο Σικάγο εργάζονται απεργοσπάστες και απ' έξω 6.000 φόρτο εκφορτωτές, κυρίως μετανάστες, τους αποδοκιμάζουν αναγκάζοντάς τους να αποχωρήσουν από το εργοστάσιο.

Η Αστυνομία πυροβολεί και σκοτώνονται τέσσερις απεργοί.

Με πρωτοβουλία του Αυγούστου Σπάις, εκ μέρους του Διεθνούς Συνδέσμου εργαζομένων, διοργανώνεται την επόμενη μέρα νέα κινητοποίηση. Προς το τέλος του συλλαλητηρίου οι αστυνομικοί ρίχνουν μια βόμβα. Νεκρός ένας αστυνομικός και εβδομήντα τραυματίες. Την επόμενη μέρα νέα απεργία στο Μιλγονόκι με εννιά νεκρούς (8 Πολωνοί και 1 Γερμανός). Συλλαμβάνονται και παραπέμπονται σε δίκη 8 συνδικαλιστές. Όλοι τους είναι αναρχικοί. Καταδικάζονται σε θάνατο. Παρά τις διεθνείς κινητοποιήσεις για απονομή χάριτος, στις 11 Νοεμβρίου οι: Πάρσον, Έγκελ, Σπάις και Φίσερ εκτελέστηκαν και ο Λιγκ αυτοκτόνησε η δολοφονήθηκε στο κελί του.

Το 1889 η Β' Σοσιαλιστική Διεθνής ανακηρύσσει την Πρωτομαγιά παγκόσμια ημέρα εργατικών διεκδικήσεων σε όλες τις χώρες.

Στο βιβλίο του ο Δημήτριος Λιεβιεράτος «Η Εργατική Πρωτομαγιά στην Ελλάδα 1890-1990» αναφέρει ότι στην Ελλάδα την ίδια χρονιά (1889) ιδρύεται με πρωτοβουλία του Σταύρου Καλλέργη (πρόγονου του γνωστού ηθοποιού) ο «Κεντρικός Σοσιαλιστικός Όμιλος».

Στις 2 Μαΐου του 1893 ημέρα Κυριακή, πεντακόσια άτομα συγκεντρώνονται πίσω από το Ζάππειο με καρφωμένες στο πέτο κόκκινες κονκάρδες. Ο Καλλέργης ζητάει να περιοριστεί η εργασία σε οκτώ ώρες, από δώδεκα, και να κλείνουν την Κυριακή τα καταστήματα.

Το 1908 στο Βόλο συγκροτείται το πρώτο Εργατικό Κέντρο. Ακολουθεί την επόμενη χρονιά η δημιουργία της «Φεντερασίον» στη Θεσσαλονίκη και το 1910 συγκροτείται το Εργατικό Κέντρο Αθήνας. Το γνωστό ΕΚΑ.

Το 1910 ο Κωστής Παλαμάς γράφει το «Τραγούδι του Εργάτη».

«Στου κόσμου τους θησαυριστές.

Το βίος σου εργάτη,

μόνοι στο τρώνε αδικητές, χωρίς ντροπή»

Η φιλελευθεροποίηση του καθεστώτος και οι πρώτες οργανωτικές δομές των εργαζομένων επέστρεψαν το 1911, 17 χρόνια μετά, να γιορταστεί τόσο στην Αθήνα (Μετζ) όσο και στη Θεσσαλονίκη.

Στην παρέλαση της Θεσσαλονίκης το 1911 πήραν μέρος Έλληνες, Τούρκοι, Ισραηλίτες, Βούλγαροι και ομιλητές ήταν οι: Βλαχώδης, Παπαθωμάς, Αρδίττι, Ιχσάν και Μπεναρόγια. Τα λάβαρα ήταν κόκκινα και ο ύμνος 1ης Διεθνούς τραγουδιόταν σε όλες τις γλώσσες. Μετά την παρέλαση 7.000 απεργών οι Τουρκικές αρχές συνέλαβαν τέσσερις πρωτεργάτες συνδικαλιστές (Σαμουήλ Γιουά γραμματέα του σωματείου καπνεργατών, Σαμπετάλι Λεβί, Ιχσάν γραμματέα Τούρκων καπνεργατών και Μπεναρόγια) εν όψει της επίσκεψης του Σουλτάνου Αβδούλ Χαμίτ σε Μακεδονία και Αλβανία.

Το 1914 ψηφίζεται ο νόμος 281 περί σωματείων, με τον οποίο καθιερώνεται το δικαίωμα του συνεταιρίζεσθαι. Τον Οκτώβριο του 1918 συγκροτείται η Γ.Σ.Ε.Ε.

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΡΩΤΟΜΑΓΙΑ

1893: Πίσω από το Ζάππειο στις όχθες του Ιλισού εκεί που βρίσκεται το Παναθηναϊκό Στάδιο οι πεντακόσιοι σύντροφοι του Σταύρου Καλλέργη γίνονται 2.000. Οι παρόντες καταλήγουν σε κοινό ψήφισμα προς την Κυβέρνηση και ζητάνε:

1ο «Τας Κυριακάς όλα τα καταστήματα γενικώς να είναι κλειστά προς ανάπτυξη των πολιτών».

2ο «Τον περιορισμό των εργασίμων ωρών εις 8 κατ' ανώτατου ορίου».

3ο «Ολιγότερου δια τας κοπιώδους και ανθυγειενάς εργασίας και

για παίδας και γυναίκας».

4ο «Απονομή συντάξεως εις την εκ τους εργασίας παθόντας και καταστάντας ανικάνους προς διατήρησιν εαυτών και της οικογενείας των και εις τας οικογενείας των εν εργασία φονευθέντων».

1894: Στον ίδιο χώρο γίνεται και αυτή η συγκέντρωση. Τώρα 6000 άτομα.

1899: Στην πολυεθνική Θεσσαλονίκη γιορτάζεται η πρώτη Εργατική Πρωτομαγιά με πρωτοβουλία της Σοσιαλιστικής Εργατικής Λέσχης και πρωτεργάτης ο Αθραάμ Μπεναρόγια θρυλική μορφή του εργατικού και κομμουνιστικού κινήματος στην Ελλάδα.

1912: Στην για τελευταία χρονιά οθωμανική Θεσσαλονίκη την εορτή ετοιμάζει ο Μπεναρόγια. 12.000 οι συγκεντρωμένοι και 7000 αυτοί που κάναν παρέλαση.

Την ίδια χρονιά στην Αθήνα 25 άτομα συγκεντρώνονται στο εξοχικό καφενείο «Μετζ» δίπλα στο Παναθηναϊκό Στάδιο με πρωτοβουλία του σοσιαλιστή Νίκου Γιαννιού. Συλλαμβάνονται όλοι και αφήνονται ελεύθεροι στην Πλατεία Κλαυθώνος.

1919: Άγιος Ιωάννης Ρέντης με πρωτοβουλία της νεοϊδρυθείσας Γ.Σ.Ε.Ε.

1920: Στον ίδιο τόπο αλλά με το Νέο ημερολόγιο που ισχύει.

1923: Ξανά στον Α.Ι.Ρέντη. Τα αιτήματα έχουν ενδιαφέρουν Οκτώρω - δημιουργία Γραφείου Ευρέσεως Εργασίας (λόγω Μικρασιατικής καταστροφής), με επέμβαση στη Σοβιετική Ένωση και δημιουργία της Βαλκανικής Εργατικής Ομοσπονδίας.

1924: Αθήνα Πλατεία Δημαρχείου (Κοτζιά). Απαγόρευση κυβέρνησης Παπαναστασίου. Συγκρούσεις. Ένας εργάτης νεκρός και δώδεκα τραυματίες.

1926: Αγ. Ιωάν. Ρέντης 10.000 διαδηλωτές, συγκρούσεις με την αστυνομία συλλήψεις, τραυματισμοί.

1936: Διάσπαση συνδικαλιστών και τρεις συγκεντρώσεις. (Ρέντης, Πειραιά, Καλλιθέα), Στη Θεσσαλονίκη η Πρωτομαγιά συμπίπτει με μεγάλη απεργία καπνεργατών που βρίσκεται σε εξέλιξη. Τρεις μέρες μετά ακολουθούν πολύνεκρες συγκρούσεις με την χωροφυλακή. Η εικόνα της μάνας που θρηνεί τον πρώτο νεκρό, τον Τάσο Τούση, εμπνέει στο μεγάλο ποιητή Γιάννη Ρίτσο τον «ΕΠΙΤΑΦΙΟΣ».

1944: Η χειρότερη Πρωτομαγιά που θυμούνται οι Έλληνες, λίγοι μήνες πριν από το τέλος της ναζιστικής κατοχής. Οι Γερμανοί εκτελούν στο σκοπευτήριο της Καισαριανής 200 κρατουμένους κυρίως αριστερούς.

1945: Παναθηναϊκό Στάδιο. Λίγο μετά την Συμφωνία της Βάρκιζας. Μαζική συμμετοχή και συνθήματα γεμάτα ελπίδα για δημοκρατία ομαλότητα.

1946: Γήπεδο Παναθηναϊκού. Η τελευταία πριν ξεσπάσει ο Εμφύλιος σπαραγμός. Πολύς ο κόσμος κάτω από συνεχή βροχή.

1963: Στον ίδιο χώρο ξανά ύστερα από 17 χρόνια. Εποχή του Ανένδοτου Αγώνα με ανάλογα αιτήματα. Δημοκρατία, Ελευθερία, Ειρήνη.

1975: Η πρώτη συγκέντρωση μετά την δικτατορία στην Πλατεία Κοτζιά. Ακολουθεί πορεία στο Πολυτεχνείο. Συνθήματα της εποχής.

- Να ακουστεί στη Βουλή του εργάτη η φωνή.

- Έξω το Νάτο από τα συνδικάτα.

- Έξω το Νάτο και οι Αμερικανοί.

- Οι εργάτες δεν ξεχνούν - οργανώνονται νικούν.

1976: Αρχίζει η διάσπαση των συνδικαλιστών και από τούδε και μέχρι σήμερα η γιορτή της Εργατικής Πρωτομαγιάς γίνεται παράλληλα. Αναφέρω αυτή την Πρωτομαγιά γιατί το ίδιο βράδυ σκοτώνεται ο βουλευτής και ήρωας του αντιδικτατορικού αγώνα Αλέκος Παναγούλης.

Ο γιορτασμός της Εργατικής Πρωτομαγιάς επέζησε σε όλο τον κόσμο για περισσότερο από ένα αιώνα. Έγινε παντού θεσμός επειδή κατάφερνε κάθε φορά να τροφοδοτεί με την ιστορική μνήμη το παρόν σε τοπικό, εθνικό και πανεθνικό επίπεδο. Να συνδέσει δηλαδή το παρελθόν με την εξέλιξη του. Υπήρξε έργο ενός δυναμικού και μαζικού παγκόσμιου συνδικαλιστικού κινήματος και αντίστοιχων κοινωνικών δημοκρατικών κινημάτων. Υπήρξε επίκαιρη αφετηρία για νέες κατακτήσεις, καλύτερες συνθήκες δουλειαίς και ζωής, δημοκρατικές και κοινωνικές ελευθερίες.

Η κατάσταση, όμως, άρχισε να διαφοροποιείται την τελευταία δεκαετία του εικοστού αιώνα. Το αισθανόμαστε όλοι πιως ζούμε μια νέα εποχή. Ωστόσο δεν ζούμε το τέλος της ιστορίας όπως δεν ζούμε το τέλος της εργασίας, της εκμετάλλευσης, της κερδοφορίας.

Με δεδομένα τα νέα εργασιακά που ισχύουν και το γεγονός ότι κανένας δεν μπορεί να βιώσει την ιστορία μέσα από την αντιγραφή του παρελθόντος, είναι χρέος των κομμάτων του συνδικαλισμού και των κοινωνικών φορέων να δώσουν νέο νόημα και όραμα στο θεσμό της Εργατικής Πρωτομαγιάς.

Κώστας Ιωαν. Αντωνούλας

ΕΥΧΑΡΙΣΤΑ ΚΑΙ ΔΥΣΑΡΕΣΤΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

ΜΑΚΡΥΡΡΑΧΗ - ΚΑΪΤΣΑ ΚΑΙ ΚΑΪΤΣΙΩΤΕΣ

ΣΠΟΥΔΕΣ - ΠΤΥΧΙΑ

Αν θέλεις μπορείς. Στις 2-3-2005 πήρε το πτυχίο του Τμήματος ΔΙΑΧΕΙΡΗΣΗΣ ΔΗΜΟΣΙΩΝ ΠΟΡΩΝ ΚΑΙ ΔΙΟΙΚΗΣΗΣ του Πανεπιστημίου Αθηνών η συγχωριανή μας και μέλος του Δ.Σ. του Συλλόγου μας κ. ΚΑΣΙΑΝΗ ΣΑΜΑΡΑ. Παρά τις αυξημένες της υποχρεώσεις σε εργασία, οικογένεια και παιδιά κατάφερε να γίνει πτυχιούχος.

«Τόκανα για μένα», μας είπε.

Μπράβο ΚΑΣΙΑΝΗ. Πάντα να προχωράς μπροστά.

ΤΟ «ΔΡΑΓΟΥΝΕΙΟ» ΒΡΑΒΕΙΟ

Μέχρι 20 Μαΐου το αργότερο, οι υποψήφιοι για το «ΔΡΑΓΟΥΝΕΙΟ» Βραβείο πρέπει να προσκομίσουν στο γραφείο του Συλλόγου επικυρωμένα δικαιολογητικά ανάλογα με την κατηγορία του βραβείου.

ΓΕΝΝΗΣΕΙΣ - ΒΑΝΤΙΣΕΙΣ - ΓΑΜΟΙ

- ◆ Ο Νικόλαος Γ. Οικονόμου και η Στυλιανή Καρανίκα στις 12-12-04 έφεραν στον κόσμο το πρώτο τους παιδί, αγοράκι. Να σας ζήσει παιδιά και να είστε καλά να το χαίρεστε.
- ◆ Η Ακριβή Άλερτα, κόρη Ιωάννας Παπαδοκοτσώλη και ο Βλάσιος Μίχος, απέκτησαν στις 7-2-05 το πρώτο του παιδί, αγοράκι. Να σας ζήσει και με υγεία να το χαίρεστε.
- ◆ Η Αθανασία Γ. Δέρη και ο Απόστολος Ι. Παπαδοκοτσώλης έφεραν στον κόσμο το πρώτο τους παιδί, κοριτσάκι, στις 10-2-05. Να ζήσεις μικρούλα και με υγεία και χαρά να σε χαίρονται όλοι οι δικοί σου.

ΘΑΝΑΤΟΙ

- ◆ Στις 25-2-05 πέθανε στην Αθήνα η Δέσποινα Αθ. Τσεκούρα σε ηλικία 76 ετών. Η κηδεία της έγινε στην Αθήνα. Αιωνία σου η μνήμη καλή μας Δέσπω και ελαφρύ το χώμα που σε σκεπάζει.
- ◆ Στις 31-3-05 άφησε την τελευταία της πνοή η Στυλιανή Δ. Καρπούζα ετών 85 στη Λαμία, όπου έγινε και η κηδεία της. Ελαφρύ το χώμα. Αιωνία η μνήμη.
- ◆ Στις 11-4-05 πέθανε ο Δημήτριος Παλαντάς, ετών 73. Η κηδεία του έγινε στο Νεκροταφείο του Βύρωνα στην Αθήνα. Αιωνία η μνήμη.
- ◆ Στις 5-4-05 έφυγε απ' τη ζωή η συγχωριανή μας Γιαννούλα Θ. Κουλούρη ετών 75. Η κηδεία της έγινε στην Καϊτσα. Καλή ανάπτωση.

ΕΥΧΑΡΙΣΤΗΡΙΑ ΕΠΙΣΤΟΛΗ

Το διδακτικό προσωπικό του Δημοτικού Σχολείου και Νηπιαγωγείου Μακρυρράχης θέλουμε να ευχαριστήσουμε θερμά τον κύριο Χαρίλαο Κωνσταντίνο για την ευγενική προσφορά - δωρεά Πεντακόσια (500) € στη μνήμη του πατέρα του Κων/νου Γουρούνα. Τα χρήματα διατέθηκαν για την αγορά πετρελαίου θέρμανσης. Παρακαλούμε όπως γραφτεί η επιστολή στην εφημερίδα σας.

Με τιμή
Ο Διευθυντής του Σχολείου
Δημ. Χαλβατζής
Η διευθύντρια του Νηπιαγωγείου
Αλίκη Σταμάτη

ΠΑΡΑΙΤΗΘΗΚΕ Ο Γ. ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ ΤΟΥ Δ.Σ. ΤΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ ΜΑΣ

Ο κ. Δημήτριος Μπουλούζος παραιτήθηκε από Γ. Γραμματέας και από μέλος του Δ.Σ. του Συλλόγου μας στις 8-3-05. Δημοσιεύουμε την ενυπόγραφη γραπτή παραίτησή του.

Νέο μέλος του Δ.Σ. ανέλαβε, με τη σειρά ψήφων στις τελευταίες εκλογές η συγχωριανή μας κ. Κων/να Μπισκανάκη - Γουρούνα. Χρέε Γ. Γραμματέα του Δ.Σ. ύστερα από τις νόμιμες διαδικασίες ανέλαβε η πρώην Γ. Γ. του Συλλόγου μας κ. Ευφροσύνη Δασκαλοπούλου - Κοκάλα.

Ηράκλειο 8-3-2005

*Προς
Τα μέλη του Δ.Σ.
του Συλλόγου Απανταχού Καϊτσιωτών*

*ΔΗΛΩΣΗ ΠΑΡΑΙΤΗΣΗΣ
Του Δ. Μπουλούζου του Γεωργίου*

Παρακαλώ πολύ, να δεχτείτε την παραίτηση μου και να με απαλλάξετε από τα καθήκοντά μου ως Γενικού Γραμματέα, ως μέλος του Δ.Σ. και, ως μέλος της συντακτικής επιτροπής της εφημερίδας.

Οι λόγοι της παραίτησης μου είναι προσωπικοί, τους οποίους αν μου ζητηθεί μπορώ να εκθέσω στη Γενική Συνέλευση.

Με την αποχώρηση μου παραδίδω:

- Βιβλία - πρακτικών Γενικών Συνελεύσεων και Διοικητικού Συμβουλίου ενημερωμένα μέχρι σήμερα,
- 2 κλασέρ (ένα με πρακτικά και ένα με εισερχόμενη - εξερχόμενη αλληλογραφία) ενημερωμένα μέχρι σήμερα.
- δισκέτα με επιστολές σε ηλεκτρονική μορφή,
- κλειδιά γραφείου Συλλόγου και
- μπλοκ αποδείξεων είσπραξης.

Εύχομαι καλή συνέχεια και επιτυχία στο έργο σας.

Ακόμη, εύχομαι η κακοδαιμονία που ταλανίζει και ταλαιπωρεί το Σύλλογο μας και κατ' επέκταση το χωριό μας να εξαντλείται στο δικό μου πρόσωπο και να σταματήσει εδώ, με τη δική μου παραίτηση.

Ο δηλών

Δ.Γ. ΜΠΟΥΛΟΥΖΟΣ

Υ.Γ. Παρακαλώ πολύ να υπογράψετε τα πρακτικά του Δ.Σ. και της Γ.Σ. Παράγραφοι που δεν σας ικανοποιούν νοηματικά ή όπου νομίζετε ότι απαιτείται τροποποίηση μπορείτε να τις τροποποιήσετε ερήμην μου κατά το δοκούν. Ακόμη σας διαβιβάζω συνημμένα τροποποιημένο σχέδιο προγράμματος εκδηλώσεων του συλλόγου για το τρίμηνο 4ου-6ου 2005. Αν επιθυμείτε μπορείτε να το χρησιμοποιήσετε.

— ♦ —

Λίγες μέρες νωρίτερα λάβαμε την από 5-2-05 επιστολική αναφορά με θέμα την παραίτηση από μέλους του Συλλόγου ενός πρώην Γ. Γραμματέα του Συλλόγου μας κ. Κων/νου Μπιλίρη.

Δεν τη δημοσιεύουμε γιατί είναι ανυπόγραφη.

Τον αναζητήσαμε για την υπογραφή. Επιβεβαίωσε την ύπαρξη της εν λόγω αναφοράς του και αναμένουμε για τις ενέργειες του Δ.Σ. την υπογεγραμμένη τοιαύτη.

Εμείς τι να πούμε; Εύκολο νομίζουμε να παραιτείται κανείς, δύσκολο να αγωνίζεσαι με τις ευθύνες που έχει όταν είναι μέσα στα πράγματα. Πιστέψτε μας.

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ ΤΟΥ ΔΗΜΟΥ ΞΥΝΙΑΔΟΣ

ΓΑΜΟΙ

◆ Την 20-1-05 έγινε στο Δημαρχείο του Δήμου Ξυνιάδος (πολιτικός) γάμος της Ηλία Γκαρίλα του Γεωργίου Κάτοικος Ομβριακής και της GARBEVA KRASTINA υπηκοότητας Βουλγαρίας κάτοικος Ομβριακής

Τους ευχόμαστε όπως έχουν ονειρευτεί να ζήσουν με χαρά και ευτυχία.

ΘΑΝΑΤΟΙ

◆ 5-2-05 Απεβίωσε ο Φούριλας Ιωάννης του Γεωργίου και της Παναγιώτας κάτοικος Ομβριακής.

◆ 16-2-05 Απεβίωσε η Γουργιώτη Κωνσταντία του Χαρλάμπου και της Στεριανής κάτοικος Ομβριακής.

◆ 21-2-05 Απεβίωσε η Γουργιώτη Φωτεινή του Νικολάου και της Βάιας κάτοικος Ομβριακής.

◆ 22-2-05 Απεβίωσε ο Λύτος Κωνσταντίνος του Ιωάννη και της Γιαννούλας κάτοικος Ομβριακής.

ΣΥΝΔΡΟΜΕΣ ΚΑΙ ΕΝΙΣΧΥΣΕΙΣ ΣΕ ΕΥΡΩ

1. Δελλής Σωτήρης	20	16. Ιωαννίδης Γεώργιος	20
2. Δικόπουλος Βασίλειος	15	17. Χατζηαργύρη Πόπη	10
3. Δικόπουλος Γιάννης	15	18. Παπαδοκοτσώλης Αθαν.	15
4. Αναστογιάννης Φώτης	15	19. Δέσποινα Μπανούση - Καλτσά	15
5. Κλασίνας Γαβριήλ	5	20. Βασίλης Καλτσάς	5
6. Τσιάγκας Βασίλειος Χρ.	40	21. Σταύρος Καλτσάς	5
7. Δραγούνης Κων. Χρ.	40	22. Μελισσουργός Κων/νος	10
8. Αντωνούλας Γιάννης Π.	20	23. Παπαδοκοτσώλη Γεωργία Ι.	100
9. Χαραλάμπους Γεώργιος	20	24. Τσιαγκλάνης Γ. (Δήμαρχος)	50
10. Παπαδοκοτσώλης Λεω.	15	25. Καρανούτσος Κ. Δημήτριος	10
11. Πατριδάς Ανδρέας	10	26. Βλαχάκης Σωτήρης	35
12. Δραγούνης Ηρακλής	20	27. Τσεκούρας Κώστας	15
13. Λιανοτίτης Αποστ.	10	28. Παπαγεωργίου Ελένη Στυλ.	5
14. Ζαβού - Αμπάζη Ελένη	20	29. Παπαγεωργίου Στέλιος	5
15. Παπακωνσταντίνου Γεώργ.	20		

ΘΥΜΗΣΕΣ ΑΠ' ΑΥΤΑ ΠΟΥ ΖΗΣΑΜΕ ΚΙ ΑΥΤΑ ΠΟΥ ΑΚΟΥΣΑΜΕ ΕΚΕΙΝΟ ΤΟΝ ΚΑΙΡΟ...

ΕΡΓΑΛΕΙΟΝ... Ο ΑΡΓΑΛΕΙΟΣ

Αυτή η μικρή και άρτια οικιακή βιοτεχνία που μετατρέπει το νήμα σε ύφασμα, φέρει την καταγωγή της από τα βάθη των αιώνων. Υπήρξε το ανικήτο όπλο της πιστής Πηνελόπης ενάντια στους μνηστήρες της. Η μορφή της σε γενικές γραμμές δεν άλλαξε μέχρι σήμερα. Μπορεί κανείς να πει, πως έδωσε τα φόντα για την ανάπτυξη της οργανωμένης σημερινής υφαντουργίας.

Ο αργαλειός ως γυναικεία εφευρετικότητα ήταν η ακριβή κληρονομιά της μάνας στην κόρη.

Στα χρόνια του Βυζαντίου η υφαντική αναπτύχθηκε πολύ ενώ στα νεότερα χρόνια όλα σχεδόν τα σπιτικά είχαν τον αργαλειό τους.

Η κατασκευή του αργαλειού έφερε τη σφραγίδα του άντρα ενώ εκείνη του υφαντού τη σφραγίδα της γυναίκας.

Πώς κατασκεύαζαν τον αργαλειό;

Μεράκι χρειάζονταν, φαντασία και υπομονή. Φούρκες απ' τα άγρια δέντρα του δάσους σμιλευμένες ανάλογα αποτελούσαν το σκελετό, το ξυλόχτενο, τα αντιά, τα μιτάρια, τα στημόνια και τις πατήθρες της υφαντρας.

Το «ξυλόχτενο» με το «χτενί» ήταν στερεωμένο στο μπροστινό μέρος του αργαλειού και πίσω ήταν τα «μιτάρια».

Στο «αντί» που βρίσκονταν στο πίσω μέρος του αργαλειού μακριά απ' το μέρος που κάθονταν η υφαντρα ήταν τυλιγμένο απλωτά το «στημόνι».

Οι κλωστές του στημονιού περνούσαν μία - μία από τα νήματα δυο μιταριών και μετά μέσα από κάθε δόντι του χτενιού. Τα μιτάρια ήταν δεμένα με γερό σχοινί πάνω στις «πατήθρες», που βρίσκονταν στα πόδια της υφαντρας.

Πώς ποιούσε τέχνη την υφαντρα;

«Τάκου - τάκου ο αργαλειός μου»

Όπως η υφαντρα πάταγε και πίεζε προς τα κάτω τη μια πατήθρα, το μιτάρι που ήταν δεμένο μαζί της, κατέβαινε προς τα κάτω ανεβάζοντας ταυτόχρονα τις μισές κλωστές του στημονιού, που ήταν περασμένες στο μιτάρι αυτό. Έτσι όπως χωρίζονταν οι κλωστές του στημονιού σχηματίζονταν ένα κενό. Μέσα σ' αυτό το κενό η υφαντρα με τέχνη πέρναγε τη «σαΐτα». Η σαΐτα επανω της είχε τυλιγμένο το «υφάδι» και καθώς περνούσε μέσα απ' το κενό, άφησε πίσω της το νήμα του υφαδιού δημιουργώντας μια νέα γραμμή στο υφασμένο πανί.

Στη συνέχεια πατούσε την άλλη πατήθρα. Έτσι κατέβαινε το δεύτερο μιτάρι, που ανέβαζε τις άλλες μισές κλωστές του στημονιού,

σταυρώνοντας έτσι το στημόνι. Ύστερα τράβαγε η υφαντρα το ξυλόχτενο προς το μέρος της για να φέρει και να ενώσει την καινούρια γραμμή υφάσματος με το ήδη καμωμένο υφαντό.

Αν η τεχνίτρα θέλει να φτιάξει πυκνό και σφιχτό το υφαντό της χτυπά δυνατά με το ξυλόχτενο το υφάδι. Αν το θέλει αγανό (αραιό) το χτυπά ελαφριά.

Το έτοιμο υφασμένο δημιούργημα τυλίγονταν στο μπροστινό αντί, που ήταν στερεωμένο στις δυο μπροστινές φούρκες και το οποίο πάνω του είχε δυο σιδερένιες λάμες που ανοιγόκλειναν και συγκρατούσαν τεντωμένο το υφαντό.

και το δεύτερο απ' το τρίτο. Το δεύτερο ήταν για τις «βελέντζες» και το πρώτο για τα «κιλιμιά» και τις «καραμηλωτές». Οι γεροντερες ήταν πιο έμπειρες κι ήξεραν καλύτερα να διαλέγουν.

Τα μαλλιά κάθε κατηγορίας πλέκονταν στο ποτάμι. Τα «μουσλιάζαν» και τα έπλεναν χτυπώντας τα με τον κόπανο και άφθονο νερό. Το στέγνωμα; Στα πουρνάρια ή καλύτερα στα κλαδιά των δέντρων.

Ακολούθως στο «ξάσιμο». Χειροποίητη εργασία για το μαλάκωμα του μαλλιού με το άνοιγμα. Εδώ έπαιρναν μέρος όλα τα γυναικεία μέλη της οικογένειας.

Το ξασμένο μαλλί πήγαινε στο «λανάρι», που αραίωνε τις μάλλινες ίνες κι ύστερα η λαναριστική μηχανή μετέτρεπε το μαλλί σε μικρές μπούκλες, τις «τλούπες» -τουλούπες-. Το τελευταίο προϊόν έφτανε στο σπίτι για να μπει στη «ρόκα». Αναμεσα στην αριστερή μασχάλη και στο ξινάρι, που φόραγαν οι γυναικίες στήριζαν τη ρόκα. Έτσι τα χέρια τους ήταν ελεύθερα το ένα να στρίβει και να τεντώνει το μαλλί με τέχνη, μέχρι να γίνει νήμα και το άλλο να τυλίγει το ετοιμό νήμα πάνω στο «αδράχτι», που επίσης κρατάει.

Η τελευταία φάση είχε να κάνει με τον «απεγκλωβισμό» του δημιουργημένου νήματος απ' το αδράχτι ανάλογα με τον προορισμό του.

Αν το νήμα προορίζονταν για να πλεχθούν τσουράπια, το μάζευαν σε κουβάρι. Αν προορίζονταν για την ύφανση στον αργαλειό, τότε ελάμβανε μέρος της «ανέμη» των παραμυθιών, την οποία με μια κίνηση την έκαναν να στριφογυρίζει και να τυλίγει γύρω της το νήμα απ' τ' αδράχτι.

Απ' την ανέμη αυτό έφτανε ύστερα στη σαΐτα, που όπως προείπαμε αποτελούσε εξάρτημα για την ύφανση στον αργαλειό.

Σήμερα πού ξεκουράζονται άραγε οι αργαλειοί της Καΐτσας;

Στην υπερούγχρονη βιοτεχνία κατασκευής τεντών της Β. Δράμαλη και Π. Μελισσά, στον Πειραιά είδαμε να εκτίθεται σε περίοπτη θέση ο αργαλειός της θειας - Θέκλειας Μελισσά.

Η ώψη του μας παρακίνησε να βγάλουμε τη θύμησή του απ' την αχλή του χρόνου.

Οι παραπάνω πληροφορίες γύρω απ' τον αργαλειό, το υφάδι και την τέχνη της ύφανσης αντλήθηκαν απ' τη μητέρα μου Ιουλία Κ. Οικονόμου στην οποία αφιερώνεται και το παρόν πόνημα καθώς και σ' όλες τις υφαντρές της Καΐτσας που ζουν ή έφυγαν και που άφησαν πολλά υφαντά, έργα τέχνης να στολίζουν τα Καϊτσιώτικα σπίτια και τη θύμησή μας.

Έγδοκιο Οικονόμου

Και το νήμα πού το 'Βρισκαν;

«...Έκαστα να ξανασάνω μούδωσαν μαλλιά να ξάνω»

Το νήμα προέρχονταν από πρόβειο και σπανίως γίδινο μαλλί.

Οι άντρες «Κουλούκριζαν» τα πρόβατα και όλα τ' άλλα ήταν δουλειές των γυναικείων μελών της οικογένειας. Αφού συγκέντρωναν το μαλλί οι νοικοκυρες άρχισαν το «διάλεγμα». Τα μαλλιά γύρω απ' τη μουσούδα και την ουρά τα χωρίζαν αμέσως γιατί ήταν βρώμικα. Όμως τίποτα δεν πήγαινε χαμένο! Μ' αυτά αφού τα πλέναν πολλά καλά κατασκεύαζαν τα χειροποίητα «τσουράπια» - πλεχτές κάλτσες - , τα ταγάρια ή άλλα χρήσιμα είδη για τις καθημερινές αγροτικές ή κτηνοτροφικές ασχολίες τους. Το διαλεγμένο - ποιοτικό και καθαρότερο μαλλί είχε προορισμό τις υφαντικές δημιουργίες. Σαν χθες θυμάμαι τις γιαγιές μου να διαλέγουν το φίνο απ' το δεύτερο

ΤΟΝ ΠΑΛΙΟ ΣΧΕΙΝΟ ΤΟΝ ΚΑΙΡΟ

Καϊτσα, Καλοκαίρι 1984

Ο Πατέρ Μάξιμος

Εξ αριστερών του: ο Γ. Ψάρρας.

Εκ δεξιών του:

**οι Δ. Σανίδας, Α. Αργύρης,
Ι. Παπαδοκοτσώλης,
Δ. Καρανούτσο, Χ. Πέτρος**

ΑΠΟ ΤΟ ΑΡΧΕΙΟ

ΤΟΥ ΔΗΜΗΤΡΗ ΚΑΡΑΝΟΥΤΣΟΥ